

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om utsläppshandel

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att lagen om utsläppshandel ändras. Genom propositionen genomförs de bestämmelser i direktivet om ändring av det s.k. utsläppshandelsdirektivet som behövs för fastställande av det totala antalet utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020 och för beredning av tilldelningen av utsläppsrätter gratis.

Systemet för handel med utsläppsrätter inom gemenskapen infördes vid ingången av 2005. Det s.k. utsläppshandelsdirektivet skapar en marknad för utsläppsrätter i hela gemenskapen. Handeln med utsläppsrätter bygger på tanken att utsläppen ska minskas där det kan ske billigast. I Finland har utsläppshandelsdirektivet genomförts genom lagen om utsläppshandel.

I denna proposition föreslås att tillämpningsområdet för lagen om utsläppshandel utvidgas och preciseras så att det motsvarar de ändringar som gjorts i utsläppshandelsdirektivet. Tillämpningsområdet ska utvidgas med tanke på perioden 2013—2020 så att det omfattar tillverkningen av gips och gipsprodukter samt i en större utsträckning än för närvarande framställningen av metaller lik-

som också den kemiska industrin. Tillämpningsområdet utvidgas så att det förutom koldioxidutsläpp dessutom omfattar utsläppen av perfluorkarboner från aluminiumproduktionen samt dikväveoxidutsläppen från den kemiska industrin. Lagens tillämpningsområde ska dessutom omfatta avskiljning, transport via pipelines och lagring av koldioxid.

Till lagen fogas de bestämmelser som behövs för fastställande av det totala antalet utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020 och för beredning av tilldelningen av utsläppsrätter gratis. Anläggningarnas verksamhetsutövare ska lämna arbets- och näringsministeriet uppgifter om anläggningarna och deras utsläpp samt andra uppgifter som behövs för beredning av tilldelningen av utsläppsrätter gratis.

Till lagen fogas dessutom bestämmelser med tanke på situationer där en anläggnings verksamhetsutövare försatts i konkurs och bestämmelser om konkursboets skyldigheter.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft så snart som möjligt.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING	3
2 NULÄGE.....	5
2.1 Utsläppshandelsdirektivet.....	5
2.2 Lagen om utsläppshandel	8
2.3 Genomförandet av utsläppshandelsdirektivet och verkställigheten av rikets lagstiftning i landskapet Åland	9
2.4 Klimat- och energistrategin på lång sikt.....	9
2.5 Bedömning av nuläget.....	9
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	11
3.1 Målsättning.....	11
3.2 De viktigaste förslagen	12
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	13
4.1 Ekonomiska konsekvenser	13
4.2 Konsekvenser för företagen.....	15
4.3 Konsekvenser för organisation och personal.....	15
4.4 Konsekvenser för miljön	16
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	17
5.1 Beredningsorgan.....	17
5.2 Remissyttranden	17
DETALJMOTIVERING	19
1 LAGFÖRSLAG.....	19
2 IKRAFTTRÄDANDE.....	28
LAGFÖRSLAG.....	30
om ändring av lagen om utsläppshandel.....	30
BILAGA.....	35
PARALLELLTEXT.....	35
om ändring av lagen om utsläppshandel.....	35

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Europaparlamentet och rådet antog i juli 2003 direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen (nedan även utsläppshandelsdirektivet). Utsläppshandelsdirektivet trädde i kraft den 25 oktober 2003. Utsläppshandelsdirektivet skapar en marknad för utsläppsrätter i hela gemenskapen. Handeln med utsläppsrätter bygger på tanken att utsläppen ska minskas där det kan ske billigast. Systemet för handel med utsläppsrätter inom gemenskapen infördes vid ingången av 2005. Systemet omfattar samtliga 27 EU-medlemsstater.

Utsläppshandelsdirektivets syfte är att utsläppen inom de sektorer som omfattas av systemet för utsläppshandel stannar inom de gränser för totala utsläpp som fastställts i de nationella fördelningsplanerna för utsläppsrätter. Fördelningen av utsläppsrätter baserar sig på en nationell fördelningsplan för utsläppsrätter som kommissionen har godkänt. En utsläppsrätt motsvarar ett ton koldioxid. Den nationella fördelningsplanen upprättas periodvis. Den första perioden omfattade åren 2005—2007 och den andra, pågående åtagandeperioden enligt Kyotoprotokollet omfattar åren 2008—2012. Efter kommissionens godkännande har medlemsstaterna beviljat verksamhetsutövarna för respektive anläggning gratis utsläppsrätter.

De anläggningar som omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter ska ha ett tillstånd från behörig myndighet att släppa ut växthusgaser i miljön. Tillståndet är förenat med skyldigheter att övervaka utsläppen och rapportera om utsläpp samt en skyldighet att årligen till den behöriga myndigheten överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar

anläggningens utsläpp under det föregående kalenderåret.

Systemet för handel med utsläppsrätter omfattar koldioxidutsläppen från stora industri-anläggningar och förbränningsanläggningar med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt. Systemet omfattar ovan nämnda anläggningar med undantag för förbränningsanläggningar för problemavfall och kommunalt avfall, oljeraffinaderier, koksverk, produktion och bearbetning av järnmetaller, tillverkning av cementklinker, kalk, glas, glasfiber och keramiska produkter med en kapacitet som överstiger en viss gräns, tillverkning av pappersmassa, papper och kartong, integrerade stålfabriker, förbränningsprocesser för framställning av propen och eten i industriell skala, förbränningsprocesser för produktion av stenull och kimrök samt förbränningsprocesser för off shore-produktion av olja och gas.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/29/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG i avsikt att förbättra och utvidga gemenskapssystemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser antogs den 23 april 2009 och det trädde i kraft den 25 juni 2009. Direktivet handlar om tiden efter år 2012. EU:s unilaterala åtagande att minska utsläppen med 20 procent fram till år 2020 från 1990 års nivå verkställs av och fördelas mellan anläggningar som omfattas av EU:s system för handel med utsläpp, dvs. den handlande sektorn, och utsläppskällorna utanför den handlande sektorn, dvs. inom den icke-handlande sektorn. Målet för minskning av utsläppen på gemenskapsnivå enligt direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet är för den handlande sektorn 21 procents minskning fram till år 2020 från 2005 års nivå. Den skyldighet att minska utsläppen

som gäller de icke-handlande sektorerna är 10 procents minskning på gemenskapsnivån jämfört med 2005 års nivå.

Systemet med nationella fördelningsplaner slopas. Det totala antalet utsläppsrätter inom gemenskapen, dvs. ett utsläppstak för de anläggningar som omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter, fastställs i direktivet. Utsläppshandelsperioden förlängs så att den omfattar åtta år, dvs. åren 2013—2020.

Då en ny internationell överenskommelse om minskning av växthusgasutsläppen uppnås, framlägger kommissionen ett förslag till ändring av direktivet för att minska det totala antalet utsläppsrätter per år för den handlande sektorn och om andra ändringar.

Utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde utvidgas. Dessutom görs andra justeringar med tanke på tiden efter år 2012. Tillämpningsområdet ska omfatta tillverkningen av gips och gipsprodukter samt i en större utsträckning än nuförtiden framställningen av metaller liksom också den kemiska industrin.

När det gäller fördelning av utsläppsrätter införs ett system med harmoniserade fördelningsmetoder för olika sektorer. Den primära fördelningsmetoden är fördelning av utsläppsrätter genom auktion. Metoden tillämpas på elproduktion. Den energiintensiva industrin verkar i regel få gratis utsläppsrätter också i fortsättningen. Tildelningen av utsläppsrätter gratis innebär dock inte att utsläppsrätter beviljas allt efter behov utan utsläppsrätter ska beviljas endast enligt snäva harmoniserade fördelningsregler.

I Finland har utsläppshandelsdirektivet genomförts genom lagen om utsläppshandel (683/2004) som trätt i kraft den 4 augusti 2004. Utsläppshandelslagen tillämpas på koldioxidutsläpp från i lagen angivna anläggningar inom energisektorn samt inom stål-, mineral- och skogsindustrin samt från vissa anläggningar inom den kemiska industrin.

De viktigaste bestämmelserna i utsläppshandelslagen handlar om kriterierna för fördelning av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2005—2007, om utdelning, registrering, överlåtelse och överlämnande av utsläppsrätter samt om det tillstånd till utsläpp och en tillförlitlig övervakning av ut-

släppen som krävs av anläggningar som omfattas av utsläppshandelslagens tillämpningsområde.

Utsläppshandelslagen har ändrats genom lag 108/2007, som trädde i kraft den 12 februari 2007, och genom lag 1468/2007, som trädde i kraft den 1 januari 2008. Till utsläppshandelslagen fogades bestämmelser om bl.a. fördelningskriterierna för utsläppsrätter för perioden 2008—2012. Både under perioden 2005—2007 och under perioden 2008—2012 tilldelades verksamhetsutövarna utsläppsrätter gratis.

Direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet ändrar på ett märkbart sätt EU:s system för handel med utsläpp efter år 2012. Av dessa ändringar följer att ändringar måste göras också i den nationella lagstiftningen. En del av ändringarna är brådskande för att beredningen med tanke på verkställigheten efter år 2012 kan fortskrida på både den nationella nivån och gemenskapsnivån. Av denna anledning avlåts först en kortare proposition om ändring av lagen om utsläppshandel som innehåller bestämmelser som är brådskande med tanke på igångsättningen av verkställandet.

Flera av de ändringar som görs i systemet med utsläppshandel kommer att preciseras i takt med att beredningen av de harmoniserade verkställighetsregler som kommissionen utfärdar i kommittéförfarande fortskrider. Också ett eventuellt nytt internationellt avtal om minskning av utsläppen kan medföra ändringar i utsläppshandelsdirektivet utgående från kommissionens ändringsförslag. Av denna anledning är det ändamålsenligt att en totalrevidering av utsläppshandelslagstiftningen med tanke på perioden efter år 2012 bereds och avlåts i form av regeringsproposition till riksdagen i ett senare skede. Målet är att en proposition i detta syfte avlåts till riksdagen hösten 2010.

I den aktuella propositionen föreslås att tillämpningsområdet för lagen om utsläppshandel utvidgas och preciseras så att det motsvarar de ändringar som gjorts i utsläppshandelsdirektivet. Tillämpningsområdet ska utvidgas med tanke på perioden 2013—2020 så att det omfattar tillverkningen av gips och gipsprodukter samt i en större utsträckning än nuförtiden framställningen av metaller

liksom också den kemiska industrin. Tillämpningsområdet utvidgas så att det förutom koldioxidutsläpp dessutom omfattar utsläppen av perfluorkarboner från aluminiumproduktionen samt dikväveoxidutsläppen från den kemiska industrin. Lagens tillämpningsområde ska dessutom omfatta avskiljning, transporter via pipelines och lagring av koldioxid.

Till lagen fogas de bestämmelser som behövs för fastställande av det totala antalet utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020 och för beredning av tilldelningen av utsläppsrätter gratis. Anläggningarnas verksamhetsutövare ska lämna arbets- och näringsministeriet uppgifter om anläggningarna och deras utsläpp samt andra uppgifter som behövs för beredning av tilldelningen av utsläppsrätter gratis. Bestämmelser om innehållet i de uppgifter som ska lämnas utfärdas genom förordning av ministeriet.

Det föreslås att till utsläppshandelslagen fogas bestämmelser med tanke på situationer där en anläggnings verksamhetsutövare försätts i konkurs och bestämmelser om konkursboets skyldigheter. Ett konkursbo ska fullgöra skyldigheter i anslutning till övervakning och kontroll av anläggningens utsläpp samt anmälningar om ändringar i anläggningen eller om byte av verksamhetsutövare och överlämna ett antal utsläppsrätter som motsvarar de utsläpp som uppstått efter konkursens början. Utsläppshandelsmyndigheten ska ha möjlighet att i konkursfall kvitta de icke överlämnade utsläppsrätterna från anläggningens konto. Dessutom föreskrivs att förbudet mot överlåtelse av utsläppsrätter ska omfatta konkurssituationerna.

2 Nuläge

2.1 Utsläppshandelsdirektivet

Europaparlamentet och rådet antog i juli 2003 direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen (nedan även utsläppshandelsdirektivet). Utsläppshandelsdirektivet trädde i kraft den 25 oktober 2003. Utsläppshandelsdirektivet skapar en marknad för utsläppsrätter i hela gemenskapen. Handeln med utsläppsrätter bygger på tanken att ut-

släppen ska minskas där det kan ske billigast. Systemet för handel med utsläppsrätter inom gemenskapen infördes vid ingången av 2005. Systemet omfattar samtliga 27 EU-medlemsstater.

Utsläppshandelsdirektivets syfte är att utsläppen inom de sektorer som omfattas av systemet för utsläppshandel stannar inom de gränser för totala utsläpp som fastställts i de nationella fördelningsplanerna för utsläppsrätter. Fördelningen av utsläppsrätter baserar sig på en nationell fördelningsplan för utsläppsrätter som kommissionen har godkänt. En utsläppsrätt motsvarar ett ton koldioxid. Den nationella fördelningsplanen upprättas periodvis. Den första perioden omfattade åren 2005—2007 och den andra, pågående åtagandeperioden enligt Kyotoprotokollet omfattar åren 2008—2012. Efter kommissionens godkännande har medlemsstaterna beviljat verksamhetsutövarna för respektive anläggning utsläppsrätter.

De anläggningar som omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter ska ha ett tillstånd från behörig myndighet att släppa ut växthusgaser i miljön. Tillståndet är förenat med skyldigheter att övervaka utsläppen och rapportera om utsläpp samt en skyldighet att årligen till den behöriga myndigheten överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar anläggningens utsläpp under det föregående kalenderåret. Om det antal utsläppsrätter som en verksamhetsutövare förfogar över understiger de faktiska utsläppen, ska verksamhetsutövaren köpa utsläppsrätter på marknaden. Om en verksamhetsutövare däremot förfogar över ett större antal utsläppsrätter än de faktiska utsläppen skulle förutsätta, kan verksamhetsutövaren sälja utsläppsrätter eller behålla dem för framtida bruk.

Systemet för handel med utsläppsrätter omfattar koldioxidutsläppen från stora industri-anläggningar och förbränningsanläggningar med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt. Systemet omfattar ca 11 000 anläggningar inom hela Europeiska gemenskapen. Systemet omfattar ovan nämnda anläggningar med undantag för förbränningsanläggningar för problemavfall och kommunalt avfall, oljeraffinaderier, koksverk, produktion och bearbetning av järnmetaller, tillverkning av cementklinker, kalk, glas, glasfiber och

keramiska produkter med en kapacitet som överstiger en viss gräns, tillverkning av pappersmassa, papper och kartong, integrerade stålfabriker, förbränningsprocesser för framställning av propen och eten i industriell skala, förbränningsprocesser för produktion av stenull och kimrök samt förbränningsprocesser för off shore-produktion av olja och gas.

I Finland finns det ca 350 anläggningar och ca 170 företag som omfattas av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde. Då anläggningar med en tillförd effekt på högst 20 megawatt som producerar fjärrvärme för ett fjärrvärmenät i enlighet med 4 § i utsläppshandelslagen inkluderas i systemet med utsläppshandel ökar antalet berörda anläggningar med ca 250, dvs. det sammanlagda antalet anläggningar uppgår till ca 600.

Länkdirektivet

Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/101/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen, i överensstämmelse med Kyotoprotokollets projektbaserade mekanismer, nedan länkdirektivet, antogs den 27 oktober 2004. Direktivet trädde i kraft den 13 november 2004. På basis av länkdirektivet är det möjligt att inom EU:s system för handel med utsläppsrätter utnyttja utsläppsminskningar genom projektbaserade mekanismer i enlighet med Kyotoprotokollet till Förenta Nationernas ramkonvention. I enlighet med sitt namn sammankopplar direktivet de utsläppsminskningar som fås genom projektbaserade mekanismer med EU:s system för handel med utsläppsrätter. Länkdirektivets centrala mål är att ge fler möjligheter att fullgöra skyldigheterna enligt EU:s utsläppshandelssystem till förmånliga kostnader.

Utsläppshandelsdirektivet för luftfarten

I syfte att inkludera koldioxidutsläppen från flygtrafiken i systemet med utsläppshandel från och med år 2012 har Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/101/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG så att luftfartsverksamhet införs i systemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom

gemenskapen (nedan utsläppshandelsdirektivet för luftfarten) antagits den 19 november 2008. Direktivets mål är att minska luftfartens inverkan på klimatet. Utsläppshandelsdirektivet för luftfarten tillämpas på koldioxidutsläppen från de flygningar som ankommer till eller avgår från en flygplats belägen inom en EU-medlemsstats territorium. Det finns dock flera undantag från denna huvudregel. Kommunikationsministeriet svarar för beredningen av den nationella lagstiftning som genomförandet av utsläppshandelsdirektivet för luftfarten förutsätter.

Ändringar i utsläppshandelsdirektivet med tanke på tiden efter år 2012

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/29/EG om ändring av direktiv 2003/87/EG i avsikt att förbättra och utvidga gemenskapssystemet för handel med utsläppsrätter för växthusgaser antogs den 23 april 2009 och det trädde i kraft den 25 juni 2009. Direktivet handlar om utsläppshandelsperioden 2013—2020 och till vissa delar också om tiden efter år 2020. EU:s unilaterala åtagande att minska utsläppen med 20 procent fram till år 2020 från 1990 års nivå verkställs av och fördelas mellan anläggningar som omfattas av EU:s system för handel med utsläpp, dvs. den handlande sektorn, och utsläppskällorna utanför den handlande sektorn, dvs. inom den icke-handlande sektorn. Målet för minskning av utsläppen på gemenskapsnivå enligt direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet innebär för den handlande sektorn 21 procents minskning fram till år 2020 från 2005 års nivå. Den skyldighet att minska utsläppen som gäller de icke-handlande sektorerna är 10 procents minskning på gemenskapsnivån jämfört med 2005 års nivå.

Systemet med nationella fördelningsplaner slopas. Det totala antalet utsläppsrätter inom gemenskapen, dvs. ett utsläppstak för de anläggningar som omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter, fastställs i direktivet. Det antal utsläppsrätter som årligen tilldelas minskar linjärt från och med år 2013 med 1,74 procent per år beräknat utgående från det sammanräknade antalet utsläppsrätter per år enligt de nationella fördelningspla-

ner som kommissionen godkänt för perioden 2008—2012.

Då en ny internationell överenskommelse om minskning av växthusgasutsläppen uppnås, framlägger kommissionen ett förslag till ändring av direktivet om minskning av det totala antalet utsläppsrätter per år för den handlande sektorn och om andra ändringar.

Utsläppshandelsperioden förlängs till att omfatta åtta år, dvs. åren 2013—2020. Oanvända utsläppsrätter från utsläppshandelsperioden 2008—2012 kan i enlighet med det gällande direktivet överföras till perioden 2013—2020. Direktivet innehåller dessutom bestämmelser om utnyttjandet av projektbaserade mekanismer under perioden 2013—2020.

Utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde utvidgas. Dessutom görs andra justeringar med tanke på tiden efter år 2013. Tillämpningsområdet ska omfatta tillverkningen av gips och gipsprodukter samt i en större utsträckning än nuförtiden framställningen av metaller liksom också den kemiska industrin. Tillämpningsområdet utvidgas så att det förutom koldioxidutsläpp dessutom omfattar utsläppen av perfluorkarboner från aluminiumproduktionen samt dikväveoxidutsläppen från den kemiska industrin. Avskiljning, transporter genom pipelines och lagring av koldioxid kommer att inbegripas i EU:s system för handel med utsläppsrätter. Medlemsstaterna ges en möjlighet att lämna anläggningar med utsläpp som underskrider 25 000 ton koldioxid per år utanför systemet med utsläppshandel under förutsättning att åtgärder för minskning av utsläpp på motsvarande nivå tillämpas på anläggningarna och att deras utsläpp fortfarande övervakas och rapporteras. För att anläggningar ska kunna lämnas utanför systemet krävs kommissionens godkännande.

När det gäller fördelning av utsläppsrätter införs ett system med harmoniserade fördelningsmetoder för olika sektorer. Den primära fördelningsmetoden är fördelning av utsläppsrätter genom auktion. Den energiintensiva industrin verkar i regel få utsläppsrätter gratis också i fortsättningen. Tilldelningen av utsläppsrätter gratis innebär dock inte att utsläppsrätter beviljas allt efter behov utan utsläppsrätter ska beviljas endast enligt snäva

harmoniserade fördelningsregler. Tilldelningen av utsläppsrätter gratis måste dessutom anpassas efter det antal utsläppsrätter som kan delas ut vilket innebär att antalet ännu skärs ned genom en s.k. korrigeringskoefficient. I direktivet har verksamheterna delats in i tre grupper enligt fördelningsmetod:

1. 100 procents auktion: all elproduktion samt anläggningar för avskiljning och lagring av växthusgasutsläpp, med undantag för el som produceras av avfallsgas från industrin och de tidsbundna undantag som gäller för nya medlemsstater.

2. Gradvis minskande gratis tilldelning vilket innebär att år 2013 ska 80 procent av utsläppsrätterna tilldelas gratis i enlighet med harmoniserade regler. Det antal utsläppsrätter som tilldelas gratis minskar linjärt från år till år så att år 2020 ska mindre än 30 procent av utsläppsrätterna tilldelas gratis och gratis tilldelning av utsläppsrätter upphör helt år 2027. Denna grupp omfattar i huvudsak andra sektorer än elproduktion och sektorer med risk för koldioxidläckage. Fjärrvärme och fjärrkylning samt en del av industrin hör till denna grupp. Enligt direktivet ska de anläggningar som klassificerats som elproducenter få gratis utsläppsrätter för sådan värme som produceras i högeffektiva kraftvärmeverk.

3. 100 procents harmoniserade gratis tilldelning av utsläppsrätter till de sektorer som är utsatta för stora risker för koldioxidläckage. Med detta avses risken för att sektorn flyttar produktion till länder utanför EU på grund av de kostnader som medförs av klimatpolitiken. Kommissionen ska fastställa dessa sektorer i ett kommittéförfarande före utgången av år 2009. Av direktivets kriterier för koldioxidläckage följer att största delen av den energiintensiva industrin troligtvis kommer att höra till denna grupp. Bestämmelserna om koldioxidläckage kan ändras om en ny internationell klimatkonvention kommer till stånd.

Reglerna för den harmoniserade gratis tilldelningen av utsläppsrätter fastställs av kommissionen i ett kommittéförfarande före utgången av december 2010. Avsikten är att det för olika produkter bereds sådana riktmärken, benchmarks, som beaktar effektivitetsaspekten. På sådana verksamheter för vil-

ka det inte är ändamålsenligt att fastställa några riktmärken tillämpas andra harmoniserade tilldelningsregler. Medlemsstaten beräknar och beviljar också fortsättningsvis de utsläppsrätter per anläggning som tilldelas gratis på basis av harmoniserade tilldelningsregler.

De utsläppsrätter som ska auktioneras ut fördelas mellan medlemsstaterna huvudsakligen utgående från de verifierade utsläppen inom utsläppshandelssektorn år 2005 eller medelvärdet för utsläppen under åren 2005—2007. Kommissionen godkänner en förordning om genomförande av auktioner i ett kommittéförfarande före utgången av juni månad 2010.

Utsläppsdata om de anläggningar som ska inbegripas i systemet för handel med utsläppsrätter först från och med ingången av år 2013 ska tillställas kommissionen senast den 30 april 2010. Beslut om sakinnehållet i uppgifterna och om det sätt på vilket uppgifterna ska sändas in fattas av kommissionen i ett kommittéförfarande. Medlemsstaterna ska sända in en förteckning över samtliga anläggningar och utsläppsrätter per anläggning som tilldelas gratis till kommissionen före utgången av september månad år 2011. Medlemsstaterna ska senast den 31 december 2009 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att utsläppsdata om anläggningar som inbegrips i systemet med utsläppshandel från och med ingången av 2013 ska kunna sändas in och att tilldelningen av gratis utsläppsrätter för perioden 2013—2020 ska kunna offentliggöras. De nationella lagar och föreskrifter som ändringen av utsläppshandelsdirektivet förutsätter ska i deras helhet sättas i kraft senast den 31 december 2012.

2.2 Lagen om utsläppshandel

I Finland har utsläppshandelsdirektivet genomförts genom lagen om utsläppshandel (683/2004) som trätt i kraft den 4 augusti 2004. Utsläppshandelslagen tillämpas på koldioxidutsläpp från i lagen angivna anläggningar inom energisektorn samt inom stål-, mineral- och skogsindustrin samt vissa anläggningar inom den kemiska industrin. Enligt 4 § i utsläppshandelslagen omfattar

lagen också sådana fjärrvärmeanläggningar med en tillförd effekt på mindre än 20 megawatt som har anslutits till ett fjärrvärmenät och den tillförda effekten i minst en anläggning som anslutits till samma fjärrvärmenät överskrider 20 megawatt. Dessutom förutsätts att anläggningen producerar värme som huvudsakligen ska levereras till fjärrvärmenätet.

De viktigaste bestämmelserna i utsläppshandelslagen handlar om kriterierna för fördelning av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2005—2007, om utdelning, registrering, överlåtelse och överlämnande av utsläppsrätter samt om det tillstånd till utsläpp och en tillförlitlig övervakning av utsläppen som krävs av anläggningar som omfattas av utsläppshandelslagens tillämpningsområde. Anläggningens verksamhetsutövare ska ansöka om ett tillstånd för utsläpp av växthusgaser. Det centrala kriteriet vid tillståndsprövningen är huruvida det finns en tillförlitlig övervakning av koldioxidutsläppen. Tillståndet är förenat med skyldigheter att övervaka utsläppen och rapportera om dem. Tillståndet är anläggningsspecifikt. Utsläppstillstånd beviljas av Energimarknadsverket som är utsläppshandelsmyndighet.

Lagen om utsläppshandel har ändrats genom lag 108/2007, som trädde i kraft den 12 februari 2007, och genom lag 1468/2007, som trädde i kraft den 1 januari 2008. Till utsläppshandelslagen fogades bestämmelser om kriterierna för fördelning av utsläppsrätter för perioden 2008—2012. Till lagen fogades också de ändringar som genomförandet av det s.k. länkdirektivet föranledde och som handlar om de skyldigheter och rättigheter i anslutning till användning av projektbaserade mekanismer för minskning av utsläppen, dvs. projektenheter, i enlighet med Kyotoprotokollet inom EU:s system för handel med utsläppsrätter vilka ankommer på verksamhetsutövarna för de anläggningar som omfattas av utsläppshandelslagen.

Under både utsläppshandelsperioden 2005—2007 och perioden 2008—2012 tilldelades verksamhetsutövarna utsläppsrätterna gratis. Anläggningarnas utsläppshistoria från åren 1998—2002 utgjorde i regel tilldelningsgrunden. Vid beräkningen av utsläppsrätterna i fråga om kondensel användes ut-

släppsdata från åren 2000—2003 som grund. Under perioden 2008—2012 tillämpades undergruppspecifika koefficienter för effektivitet eller för nedskärning på de kalkylerade antal utsläppsrätter som beräknats på basis av utsläppshistorien.

2.3 Genomförandet av utsläppshandelsdirektivet och verkställigheten av rikets lagstiftning i landskapet Åland

Genomförandet av utsläppshandelsdirektivet i landskapet Åland hör enligt 18 § 10 punkten och 18 § 22 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) till landskapets lagstiftningsbehörighet.

I landskapet Åland har direktivet genomförts genom en landskapslag i form av en s.k. blankettlag (ÅFS 60/2005). Med stöd av denna lag tillämpas bestämmelserna i utsläppshandelslagen med vissa undantag som sådana i landskapet Åland. Närmare bestämmelser om behörighetsfördelningen mellan riket och landskapet när det gäller fördelningen av utsläppsrätter och annan förvaltning anges i en överenskommelseförordning (ÅFS 5/2006 eller FFS 87/2006).

Med stöd av landskapslagstiftningen utarbetar Ålands landskapsregering för kommissionen ett separat förslag gällande utsläppsrätter som ska tilldelas anläggningar på Åland samt beviljar dem utsläppsrätter. Vidare ansvarar landskapsregeringen för ändring, justering och annullering av utsläppsrätter för åländska anläggningar. För registreringen av utsläppsrätter och andra ärenden som gäller utsläppsregistret ansvarar dock Energimarknadsverket. De ändringar i lagen om utsläppshandel som föreslås i regeringspropositionen blir med stöd av landskapslagen direkt tillämpliga i landskapet. Behörighetsfördelningen mellan landskapet och riket ordnas i enlighet med överenskommelseförordningen på samma sätt som under tidigare utsläppshandelsperioder.

Enligt 27 § 41 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) har riket lagstiftningsbehörighet i fråga om andra än i denna paragraf särskilt nämnda privaträttsliga angelägenheter, om de inte direkt hänför sig till ett rättsområde som enligt denna lag hör till landskapets lagstiftningsbehörighet. På

Åland tillämpas samma konkurslagstiftning som i det övriga riket och riket har också lagstiftningsbehörighet i fråga om konkurslagstiftning.

2.4 Klimat- och energistrategin på lång sikt

Statsrådet överlämnade en klimat- och energistrategi på lång sikt i form av en redogörelse (SRR 6/2008 rd) till riksdagen den 6 november 2008. Ekonomiutskottet har avgett ett betänkande i ärendet den 15 juni 2009 (EkUB 9/2009 rd). Riksdagen godkände den 18 juni 2009 ett ställningstagande i enlighet med utskottets betänkande med anledning av redogörelsen. I strategin presenteras statsrådets riktlinjer för energi- och klimatpolitiken under de kommande åren samt centrala förslag till åtgärder genom vilka bland annat EU:s mål för minskning av växthusgasutsläppen fram till år 2020 kan uppnås. För utsläppshandelssektorn har det inte fastställts något nationellt mål för minskning av utsläppen eftersom direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet fastställer ett gemensamt utsläppstak och mål för minskning av utsläppen med tanke på år 2020 för hela utsläppshandelssektorn inom EU. Genom ett harmoniserat genomförande av systemet för handel med utsläppsrätter under perioden 2013—2020 säkerställs att EU:s utsläppshandelssektor uppfyller det mål för minskning av utsläppen som uppställts för sektorn.

Inom de sektorer som ligger utanför systemet för handel med utsläppsrätter, t.ex. växt- och husgasutsläppen från transporterna, den individuella husuppvärmningen och jordbruket, ska Finland fram till år 2020 minska utsläppen med 16 procent jämfört med 2005 års nivå. I strategin presenteras de mål som uppställts för olika sektorer samt de metoder genom vilka målen för minskning av utsläppen ska nås.

2.5 Bedömning av nuläget

I Finland har utsläppshandelsdirektivet genomförts genom lagen om utsläppshandel. De viktigaste bestämmelserna i utsläppshan-

delslagen handlar om fördelning, registrering, överlåtelse och överlämnande av utsläppsrätter samt det tillstånd till utsläpp av växthusgaser och en tillförlitlig övervakning av utsläppen som krävs av de anläggningar som omfattas av utsläppshandelslagens tillämpningsområde. Lagens tillämpningsområde har definierats i enlighet med tillämpningsområdet för utsläppshandelsdirektivet från år 2003, det totala antalet utsläppsrätter fastställs i nationella fördelningsplaner, och det finns bestämmelser om metoden för fördelning och tilldelning av utsläppsrätter samt om användningen av projektmekanismer endast för perioderna 2005—2007 och 2008—2012.

Ändringar i utsläppshandelsdirektivet med tanke på tiden efter år 2012

Direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet ändrar på ett märkbart sätt EU:s system för handel med utsläppsrätter efter år 2012. Av dessa ändringar följer att ändringar måste göras också i den nationella lagstiftningen. En del av ändringarna är brådskande för att beredningen med tanke på verkställigheten efter år 2012 kan fortskrida på både den nationella nivån och gemenskapsnivån. Därför är det motiverat att det först till riksdagen avlägs en kortare proposition om ändring av lagen om utsläppshandel vilken innehåller bestämmelser som är brådskande med tanke på igångsättningen av verkställandet.

Flera av de ändringar som görs i systemet för handel med utsläppsrätter kommer att preciseras i takt med att beredningen av de verkställighetsregler som kommissionen utfärdar i kommittéförfarande fortskrider. Också ett eventuellt nytt internationellt avtal om minskning av utsläppen kan medföra ändringar i direktivet utgående från kommissionens ändringsförslag. Av denna anledning är det ändamålsenligt att en totalrevidering av utsläppshandelslagstiftningen med tanke på perioden efter år 2012 bereds och avläts i form av regeringsproposition till riksdagen i ett senare skede. Målet är att en proposition i detta syfte avläts till riksdagen hösten 2010.

Ändringen av utsläppshandelsdirektivet förutsätter att medlemsstaterna senast den 31 december 2009 ska sätta i kraft de lagar och

andra författningar som är nödvändiga för att utsläppsdata om de anläggningar som inbegrips i systemet för utsläppshandel från ingången av 2013 ska kunna sändas in och att fördelningen av gratis utsläppsrätter för perioden 2013—2020 ska kunna offentliggöras. Ändringarna i fråga samt den övriga beredningen av verkställigheten med tanke på tiden efter 2012 förutsätter att bestämmelserna om tillämpningsområde ändras så att dessa motsvarar de ändringar som gjorts i utsläppshandelsdirektivet. Dessutom krävs bestämmelser på basis av vilka arbets- och näringsministeriet av anläggningarnas verksamhetsutövare kan få utsläppsdata om de anläggningar som inbegrips i systemet för utsläppshandel först från och med år 2013 för att dessa i enlighet med direktivet ska kunna tillställas kommissionen före utgången av juni 2010.

Beräkningen och beviljandet av sådana utsläppsrätter per anläggning som tilldelas gratis ankommer också fortsättningsvis på medlemsstaternas nationella myndigheter. Eftersom tilldelningskriterierna ändras väsentligt krävs att anläggningarnas verksamhetsutövare lämnar en stor mängd nya, verifierade uppgifter om anläggningarna och deras produktion. Av denna anledning krävs bestämmelser på basis av vilka arbets- och näringsministeriet av anläggningarnas verksamhetsutövare kan få sådana uppgifter som behövs med tanke på beredningen av tilldelningen av gratis utsläppsrätter för perioden 2013—2020 för att beredning av den fria tilldelningen per anläggning ska kunna inledas. De anläggningsspecifika utsläppsrätterna ska i enlighet med direktivet tillställas kommissionen före utgången av september 2011. Bestämmelser om kriterierna för tilldelningen av utsläppsrätter gratis och om beslutsfattandet i anslutning till detta ska dock utfärdas först i samband med totalrevideringen av utsläppshandelslagen.

Avsikten är att bestämmelser om utsläppshandeln inom luftfarten ska utfärdas genom en särskild lag. Systemet för handel med utsläppsrätter inom luftfarten omfattar förutom flygtrafiken inom Finland dessutom flygningarna inom EU samt de flyg som ankommer till gemenskapen från tredje länder och som avgår från Finland till länder utanför

EU. Den finländska myndigheten är behörig tillsynsmyndighet också i förhållande till sådana flygbolag från tredje länder vars utsläpp Finland enligt kommissionens åläggande ska övervaka. Verksamheten för övervakning av flygen har en viktig roll med tanke på genomförandet av den nationella lagstiftningen om utsläppshandel inom luftfarten och med tanke på annan verkställighet. När det gäller luftfarten kan utsläppskällorna röra sig mycket snabbt från ett land till ett annat. Den internationella flygtrafiken är världsomspännande. De viktigaste normer som styr verksamheten är konventionen angående internationell civil luftfart som undertecknades i Chicago den 7 december 1944 och de talrika bilagorna till den samt de bilaterala luftfartsavtalen mellan staterna. I fråga om övervakningen samarbetar luftfartsmyndigheterna i de olika länderna kontinuerligt. Den nationella myndighet som utövar tillsyn över luftfarten är Luftfartsförvaltningen. Lagstiftningsmiljön är således mycket annorlunda jämfört med den som gäller övervakningen av de fasta anläggningar som omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter. Utsläppshandelslagen innehåller bestämmelser om rättigheterna och skyldigheterna för verksamhetsutövarna för de industrianläggningar och anläggningar för energiproduktion som är belägna i Finland. Energimarknadsverket är nationell tillsynsmyndighet.

Andra ändringsbehov i fråga om utsläppshandelslagen

Andra behov av sådana ändringar som ska tillämpas redan under perioden 2008—2012 är beaktande av konkurssituationer i utsläppshandelslagen samt tillägg som behöver göras i bestämmelserna om utsläppshandelsförseelse. För närvarande innehåller utsläppshandelslagen inga bestämmelser med tanke på konkurssituationer. Då ett företag som innehar tillstånd till utsläpp av växthusgaser försätts i konkurs uppstår en oklar situation beträffande konkursboets ansvar för fullgörande av skyldigheterna enligt utsläppshandelslagen. Eftersom utsläppshandelslagen ålägger verksamhetsutövare att till utsläppshandelsmyndigheten överlämna ett antal utsläppsrätter som motsvarar utsläppen

under det föregående kalenderåret, kan dessa inte bevakas på ett normalt sätt som skulder i konkursboet. Utsläppshandelsmyndigheten har inte heller någon möjlighet att kvitta utsläppsrätter som ska överlämnas i ett fall där utsläppsrätterna inte har överlämnats. Utsläppshandelsmyndigheten kan inte heller hindra att utsläppsrätter säljs, om verksamhetsutövaren har lämnat in en kontrollerad rapport enligt lagen men har låtit bli att överlämna utsläppsrätterna för de utsläpp som uppstått under det föregående kalenderåret.

I 67 §, som handlar om utsläppshandelsförseelse, saknas också bestämmelser om straff för försummelse att lämna in en utsläppsrapport enligt 52 § eller om straff för lämnande av felaktiga uppgifter.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Genomförande av direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet

Målet är att utfärda bestämmelser om de ändringar som följer av direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde med tanke på tiden efter år 2012 samt om skyldigheter att lämna uppgifter som är brådskande med tanke på inledandet av beredningen av verkställigheten under perioden 2013—2020. Det är fråga om skyldigheter att lämna in utsläppsdata om anläggningar som på grund av utvidgningen av tillämpningsområdet kommer att omfattas av systemet med utsläppshandel och uppgifter som är nödvändiga med tanke på beredningen av tilldelningen av utsläppsrätter gratis.

Andra ändringsbehov i fråga om lagen om utsläppshandel

De övriga ändringarna ska göras för att avhjälpa de missförhållanden eller oklarheter som upptäckts.

I utsläppshandelslagen föreslås bestämmelser om konkursboets skyldigheter med tanke på verksamhetsutövarens eventuella konkurs. Konkursboet ska ansvara för fullgörandet av

verksamhetsutövarens skyldigheter enligt utsläppshandelslagen men skyldigheten att överlämna utsläppsrätter ska gälla endast det antal utsläppsrätter som motsvarar de utsläpp som uppstått efter konkursens början. Till lagen föreslås också bestämmelser om kvittning av utsläppsrätter och om förbud mot överlåtelse av utsläppsrätter i en konkurssituation. Genom tillägget skapas klarhet i konkurssituationer och fördelningen av ansvar enligt utsläppshandelslagen i sådana situationer. Samtidigt säkerställs att utsläppsrätter i så stor utsträckning som möjligt återbördas till staten för täckande av de utsläpp som uppstått vid en anläggning vars verksamhetsutövare försatts i konkurs. Det är staten som i sista hand ansvarar också för utsläppen från de anläggningar som tillhör utsläppshandelssektorn, om verksamhetsutövarna inte fullgör sin skyldighet enligt utsläppshandelsdirektivet och utsläppshandelslagen att överlämna utsläppsrätter. Med tanke på uppnåendet av miljömålet för systemet med utsläppshandel, dvs. att minska växthusgaserna, är det väsentligt att utsläppen från samtliga anläggningar som omfattas av systemet täcks av utsläppsrätter.

3.2 De viktigaste förslagen

Genomförande av direktivet om ändring av utsläppshandelsdirektivet

Tillämpningsområdet för lagen om utsläppshandel ska utvidgas och preciseras så att det motsvarar de ändringar som gjorts i utsläppshandelsdirektivet. Tillämpningsområdet ska utvidgas med tanke på perioden 2013—2020 så att det omfattar tillverkningen av gips och gipsprodukter samt i en större utsträckning än nuförtiden framställningen av metaller liksom också den kemiska industrin. Tillämpningsområdet utvidgas så att det förutom koldioxidutsläpp dessutom omfattar utsläppen av perfluorkarboner från aluminiumproduktionen samt dikväveoxidutsläppen från den kemiska industrin. Lagens tillämpningsområde ska dessutom omfatta avskiljning, transporter via pipelines och lagring av koldioxid.

Anläggningar som uteslutande använder biomassa ska falla utanför lagens tillämpningsområde. Dessutom ändras reglerna för sammanräkning av kapaciteten. Till lagen fogas en definition på begreppet förbränning vilket också inverkar på tillämpningsområdet. Direktivet ger medlemsstaterna möjlighet att från och med år 2013 lämna anläggningar med små utsläpp utanför systemet för handel med utsläppsrätter under de förutsättningar som anges i direktivet. Detta s.k. opt-out-förfarande föreslås bli tillämpat på anläggningar som inte har några källor för sådana växthusgasutsläpp som omfattas av direktivet.

Utsläppshandelslagen tillämpas på samtliga anläggningar som producerar värme till ett fjärrvärmenät, om den tillförda effekten hos en av förbränningsanläggningarna i nätet överstiger direktivets tröskelvärde 20 megawatt. Kommissionen har lämnat sitt samtycke i enlighet med direktivet till att små fjärrvärmeverk får inbegripas i systemet med utsläppshandel. Lagen ska ändras så att sådana små fjärrvärmeanläggningar som vid utgången av april 2010 omfattas av lagens tillämpningsområde och sådana fjärrvärmeanläggningar med en tillförd effekt på 20 megawatt eller lägre som kommer att byggas också i fortsättningen ska omfattas av lagens tillämpningsområde. Däremot ska sådana befintliga fjärrvärmeanläggningar som i slutet av april 2010 inte omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter permanent förbli utanför systemet. Orsaken till detta är att ett fullständigt harmoniserat system för handel med utsläppsrätter ska tillämpas från och med ingången av 2013 varvid inkluderingen av små anläggningar inom den icke-handlande sektorn i systemet för utsläppshandel blir mycket svårt och eventuellt inte skulle godkännas av kommissionen eller de övriga medlemsstaterna.

Till lagen fogas de bestämmelser som krävs för att det totala antalet utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020 kan fastställas och som behövs för beredning av tilldelningen av utsläppsrätter gratis. Anläggningarnas verksamhetsutövare ska lämna arbets- och näringsministeriet uppgifter om anläggningarna och deras utsläpp samt andra uppgifter som behövs för beredning av till-

delningen av utsläppsrätter gratis. Bestämmelser om innehållet i de uppgifter som ska lämnas utfärdas genom förordning av ministeriet.

Andra ändringsbehov i fråga om lagen om utsläppshandel

Till utsläppshandelslagen föreslås bli fogade bestämmelser om konkursboets skyldigheter. Ett konkursbo ska fullgöra skyldigheterna i anslutning till övervakning och kontroll av anläggningens utsläpp samt i fråga om anmälningar om ändringar i anläggningen eller byte av verksamhetsutövare samt överlämna ett antal utsläppsrätter som motsvarar de utsläpp som uppstått efter konkursens början och som verifierats genom en särskild kontrollerad rapport. Vid verksamhetsutövarens konkurs ska utsläppshandelsmyndigheten kvitta de icke överlämnade utsläppsrätterna från anläggningens konto. Kvittningen omfattar i första hand det antal utsläppsrätter som motsvarar utsläpp som uppstått under förvaltningen av konkursboet. Det föreslås att bestämmelser om ett förbud mot överlåtelse av utsläppsrätter utfärdas med tanke på konkurssituationer.

I 67 §, som handlar om utsläppshandelsföreselser, föreslås bestämmelser om straff mot försummelse av de skyldigheter som anges i de föreslagna tilläggen till paragrafen. Dessutom föreslås bestämmelser om straff för försummelse att lämna in en utsläppsrappport enligt 52 § eller för lämnande av felaktiga uppgifter.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Ekonomiska konsekvenser

Allmänt

Den aktuella regeringspropositionen inbegriper endast de ändringar som måste göras i utsläppshandelslagen med tanke på beredningen av genomförandet av det direktiv om ändring av utsläppshandelsdirektivet som handlar om utsläppshandelsperioden 2013—2020 samt vissa andra mindre ändringar. Ändringarna har inte några betydande conse-

kvenser i fråga om ekonomi, organisation eller miljö. De största konsekvenserna riktar sig mot verksamhetsutövarna för de anläggningar som ska inbegripas i systemet med utsläppshandel först under perioden 2013—2020. Nedan följer dock en kort beskrivning av konsekvenserna av direktivet och genomförandet av det. Avsikten är att en mer detaljerad beskrivning av konsekvenserna ges i den proposition som innefattar totalrevideringen av utsläppshandelslagen och som ska avlätas till riksdagen senare.

Priset på en utsläppsrätt skapar den ekonomiska grunden för minskningen av utsläpp. Om de utsläppsrätter som kan köpas på marknaden är billigare än de åtgärder för minskning av utsläppen som vidtas inom den egna produktionen är det förmånligare att skaffa utsläppsrätter från marknaden än att vidta egna åtgärder för nedskärning av utsläppen. Å andra sidan lönar det sig att vidta sådana egna åtgärder för minskning av utsläppen som är billigare än priset på en utsläppsrätt.

De faktorer som på ett avgörande sätt påverkar bildningen av priset på en utsläppsrätt är antalet utsläppsrätter som emitterats och kommer att emitteras i förhållande till behovet av utsläppsrätter, kostnaderna för minskning av utsläppen inom de sektorer som omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter och den ekonomiska utvecklingen. Priset på en utsläppsrätt påverkas också av möjligheten att överföra de icke-outnyttjade utsläppsrätterna till följande utsläppshandelsperiod samt möjlighet att utnyttja de utsläppsenheter som fås genom projektmekanismer. Under åren 2005—2009 har priset på en utsläppsrätt varierat kraftigt mellan en knapp euro och drygt 30 euro. De uppskattningar av priser som kommissionen låtit göra med tanke på förslaget till ändring av utsläppshandelsdirektivet och de uppskattningar som olika marknadsanalytiker gjort för åren 2013—2020 skiljer sig från varandra och nya prisuppskattningar presenteras fortfarande. Osäkerheten kring hur priset på en utsläppsrätt kommer att utvecklas gör det svårare att göra tillförlitliga konsekvensanalyser.

I sina beräkningar av konsekvenser har kommissionen använt 30 euro som pris på en

utsläppsrätt under perioden 2013—2020. Konsekvensberäkningarna baserar sig på EU:s unilaterala åtagande att minska utsläppen med 20 procent. Också i de konsekvensbedömningar som gjorts med tanke på den klimat- och energistrategi på lång sikt som avläts till riksdagen i november 2008 har man i regel utgått från att priset på en utsläppsrätt är 30 euro.

Statsekonomi

Under utsläppshandelsperioden 2013—2020 kommer en betydande del av utsläppsrätterna att auktioneras ut. De utsläppsrätter som ska auktioneras ut fördelas mellan medlemsstaterna huvudsakligen utgående från utsläppen inom utsläppshandelssektorn år 2005 eller de genomsnittliga utsläppen åren 2005—2007. Medlemsstaterna kommer alltså att få inkomster av auktionerna vilka kan variera stort beroende på mängden utsläppsrätter som ska auktioneras ut, sättet för genomförande av auktioner och marknadsläget. Enligt den ändrade artikel 10.3 i utsläppshandelsdirektivet kan medlemsstaterna besluta hur de inkomster som fås av auktionerna ska användas. I den finns också en bestämmelse som har karaktären av en rekommendation och som gäller användning av inkomsterna till bl.a. minskning av växthusgasutsläppen och anpassning till följderna av klimatförändringen. I Finland fastställs i regeringsprogrammet för respektive regeringsperiod bl.a. klimatpolitiska mål och åtgärder, och förverkligandet och genomförandet av dem övervakas med hjälp av strategidokument. Beslut om inkomstgrunderna i statsbudgeten samt om allokeringen av anslag för bl.a. uppnående av regeringens och EU:s klimatpolitiska mål och fullgörande av deras åtaganden fattas årligen i samband med rambesluts- och budgetprocesserna.

Utgående från direktivet, som baserar sig på EU:s unilaterala åtagande att minska utsläppen med 20 procent, kan de utsläppsrätter som Finland kommer att få för auktionering uppskattas motsvara utsläpp av 15—20 miljoner ton koldioxid per år. Det slutliga antalet kan beräknas först efter det att reglerna för tilldelning av utsläppsrätter gratis och den

anläggningsspecifika tillämpningen av dem samt det totala antalet utsläppsrätter inom utsläppshandelssektorn har blivit fastställda. Ett nytt internationellt avtal kan dock medföra ändringar i utsläppshandelsdirektivet och också i antalet utsläppsrätter som ska auktioneras ut.

Om 30 euro användes som priset på en utsläppsrätt, skulle de inkomster som staten kommer att få från auktionerna under utsläppshandelsperioden 2013—2020 uppgå till ca 500 miljoner euro per år. Många osäkerhetsfaktorer finns dock ännu kring det totala antal utsläppsrätter som får auktioneras ut och priset på en utsläppsrätt varför uppskattningarna av statens inkomster vilar på en osäker grund. Osäkerheterna kring priset och prisväxlingarna kommer nog att fortsätta under hela utsläppshandelsperioden.

Samhällsekonomi

Statens ekonomiska forskningscentral (VATT) gjorde i samarbete med Statens tekniska forskningscentral (VTT) bedömningarna av de samhällsekonomiska konsekvenserna med tanke på upprättandet av klimat- och energistrategin på lång sikt. Konsekvensbedömningarna för strategin har i regel gjorts så att man i likhet med kommissionens analyser har utgått från att priset på en utsläppsrätt är 30 euro. Priset på en utsläppsrätt antas i beräkningarna bli överfört till priset på slutprodukten i den mån det är möjligt på marknaden. Priset på produkter med flexibel efterfrågan kan inte ändras i lika hög grad som priset på de produkter som har en mindre flexibel efterfrågan.

Enligt VATT:s beräkningar kommer Finlands bruttonationalprodukt fram till år 2020 till följd av utsläppsmålet för EU:s utsläppshandelssektor att minska med 0,50 procent jämfört med basscenariot. Hushållens konsumtion kommer att minska med 1,6 procent jämfört med basscenariot på grund av utsläppshandeln. Som en följd av utsläppshandeln kommer energipriset att stiga och detta gör att hushållens köpkraft minskar. Investeringarna kommer att minska eftersom avkastningen på kapitalet sjunker till följd av kostnadsökningen.

4.2 Konsekvenser för företagen

Utsläppshandeln medför kostnader för de företag som omfattas av systemet vilka orsakas av köpet av utsläppsrätter, administrationen av transaktioner, riskhanteringen, övervakningen och kontrollen av utsläppen, tillståndsförfarandet samt av utsläppshandelsregistret. Företagen kan få inkomster av försäljningen av sådana utsläppsrätter som de fått gratis och som blivit oanvända och från handeln i allmänhet. Under perioden 2020—2013 övergår man i allt större utsträckning till systemet med auktioner, och när reglerna för gratis tilldelning av utsläppsrätter blir snävare och det totala antalet utsläppsrätter som tilldelas minskar, förorsakas de största kostnaderna huvudsakligen av köpet av utsläppsrätter.

Utsläppshandeln leder indirekt till att också priset på andra produkter och tjänster höjs. Den viktigaste av de indirekta konsekvenserna är höjningen av elpriset. Den elintensiva industrin påverkas mest av höjningen av elpriset, men den leder också till en ökning av kostnaderna för den övriga industrin och servicesektorena.

Kostnaderna för den energiintensiva exportindustrin höjs mest på grund av utsläppshandeln. Om industrin i konkurrentländerna inte har motsvarande kostnadsbelastning som följer av klimatpolitiken, kommer de kostnader som utsläppshandeln medför att försvaga konkurrenskraften hos särskilt den energiintensiva industrin inom EU. Av denna anledning kommer de sektorer som löper den största risken för koldioxidläckage att också fortsättningsvis få utsläppsrätter gratis. På grund av de stränga reglerna för tilldelningen av gratis utsläppsrätter kommer dessa dock i genomsnitt inte att täcka alla utsläpp från industrin. De utsläppsrätter som tilldelas gratis täcker inte heller de kostnader som förorsakas av det höjda elpriset.

Utsläppshandeln förbättrar konkurrenskraften hos de former av energiproduktion och bränslen som inte orsakar några utsläpp eller som orsakar endast små utsläpp samt konkurrenskraften hos sådan teknik som ger upphov till små utsläpp. Därmed medför den konkurrensfördelar och öppnar affärsverksamhetsmöjligheter för företag som utnyttjar, utveck-

lar och säljer dylika former av energiproduktion, bränslen och teknik.

4.3 Konsekvenser för organisation och personal

Enligt utsläppshandelslagen svarar Energimarknadsverket som utsläppshandelsmyndighet för tillsynen över efterlevnaden av lagen och de bestämmelser som utfärdats med stöd av den. Arbets- och näringsministeriet å sin sida sörjer för den allmänna styrningen av och tillsynen över verkställigheten av lagen samt för beredningen av fördelningen av utsläppsrätter.

I de föreslagna bestämmelserna ingår utvidgningar och andra preciseringar av tillämpningsområdet samt dessutom några tillägg beträffande kontrollen av utsläpp i olika situationer. Energimarknadsverket sörjer för beviljandet av utsläppstillstånd för växthusgaser, för övervakningen och kontrollen av utsläpp samt för övervakningen av att utsläppsrätter överlämnas. De ändringar som nu föreslås i utsläppshandelslagen medför dock inte någon betydligt ökad arbetsbörda för Energimarknadsverket. Arbets- och näringsministeriet å sin sida ska sörja för insamlingen av utsläppsdata om de anläggningar som först från och med år 2013 kommer att inbegripas i systemet för utsläppshandel och av uppgifter som behövs för tilldelning av utsläppsrätter gratis samt för beredningen av tilldelningen av gratis utsläpp per anläggning för utsläppshandelsperioden 2012—2013. Arbets- och näringsministeriet, och tidigare handels- och industriministeriet, har ansvarat för beredningen av fördelningen av gratis utsläppsrätter per anläggning för perioderna 2005—2007 och 2008—2012. Beredningen av tilldelningen av gratis utsläppsrätter för perioden 2013—2020 kräver sålunda inga tilläggsresurser.

De nya myndighetsuppgifter, såsom uppgifterna i anslutning till auktioneringen av utsläppsrätter, om vilka bestämmelser ska utfärdas i samband med totalrevideringen av utsläppshandelslagen, kommer att öka myndigheternas arbetsbörda. Deras konsekvenser kommer att bedömas i samband med totalrevideringen av utsläppshandelslagen.

4.4 Konsekvenser för miljön

De miljökonsekvenser som Europeiska unionens system för handel med utsläppsrätter medför har studerats som en del av den klimat- och energistrategi på lång sikt som avläts till riksdagen den 6 november 2008. Utgångspunkten för strategin utgörs av det nationella genomförandet av kommissionens klimat- och energipaket varför den miljökonsekvensbedömning som ingår i den gäller också i fråga om bedömningen av konsekvenserna av det nya utsläppshandelsdirektivet.

Det som är väsentligt med tanke på miljökonsekvenserna är att studera hur den totala kvoten för växthusgasutsläpp fastställs samt på vilket sätt tillämpningen av systemet med utsläppshandel ändras. Enligt det nya utsläppshandelsdirektivet ska en övre gräns på gemenskapsnivå fastställas för utsläppen. Systemets miljökonsekvenser beror i mycket stor utsträckning på den nivå på vilken denna övre gräns sätts och hur den utvecklar sig i framtiden. Enligt direktivet kommer den totala mängden utsläpp att minska med 21 procent fram till år 2020 jämfört med 2005 års utsläppsnivå. På grund av systemets flexibla karaktär kan man inte fastställa hur utsläppsminskningarna kommer att fördela sig mellan olika länder. Med tanke på uppnåendet av det uppsatta målet för minskning av utsläppen har det inte någon betydelse om utsläppsrätterna tilldelas verksamhetsutövarna för de anläggningar som omfattas av systemet gratis eller om de auktioneras ut.

Koldioxidutsläppen har dock inte några lokala eller regionala effekter varför det ur miljösynpunkt är egalt var utsläppen minskas. På grund av förbränningsprocesserna kan koldioxid- och andra växthusgasutsläpp också vara förenade med andra utsläpp vars mängd beror på det använda bränslet samt på förbränningstekniken och tekniken för minskning av utsläppen. Enligt kommissionens uppskattningar kommer målen för klimat- och energipaketet att i stor utsträckning även minska de övriga utsläppen. Det är i första hand fråga om minskning av de sura utsläppen, såsom svavel- och kväveutsläppen, samt utsläppen av fina partiklar. Enligt kommissionens uppskattning kommer dessa

utsläpp att minska med ca 10—15 procent till följd av en minskad användning av fossila bränslen. Minskningen av utsläppen av fina partiklar kommer att ha betydliga positiva hälsoeffekter. I samband med den kommande revideringen av det s.k. utsläppstaksdirektivet kommer kommissionen troligtvis att mer noggrant än tidigare bedöma vilka verkningar gemenskapens klimat- och energipolitik har på de sura utsläppen samt på utsläppen av fina partiklar.

Utvidgningen av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde till att även omfatta sådana anläggningar som för närvarande står utanför systemet kommer i princip att förbättra systemets miljöprestanda. Detta beror på att inga direkta skyldigheter att minska växthusgasutsläppen riktar sig för närvarande mot dessa nya anläggningar.

Systemets tillämpningsområde utvidgas också i fråga om växthusgaser. I fortsättningen kommer systemet att omfatta även dikväveoxidutsläppen från tillverkningen av olika syror inom den kemiska industrin. För Finlands del handlar det om de utsläpp av dikväveoxid som förorsakas av produktionen av salpetersyra. Dikväveoxiden är en stark växthusgas men den har också negativa inverkan på ozonskiktet. Dikväveoxiden har dock inga lokala miljökonsekvenser.

Användningen av projektbaserade mekanismer (projekt inom ramen för gemensamt genomförande och mekanismen för en ren utveckling) inom ramen för systemet för handel med utsläppsrätter leder till att åtgärderna för minskning av utsläppen flyttas utanför de nationella gränserna och delvis även utanför gemenskapens gränser vilket återspeglas i den totala mängden koldioxidutsläpp och andra utsläpp. Användningen av projektmekanismer påverkar således utvecklingen av utsläppen inom både de enskilda medlemsstaterna och gemenskapen. Utsläppsutvecklingen i värdländerna är å andra sidan mer begränsad än vad den skulle vara utan nämnda projekt. Detta gäller i princip för både växthusgasutsläpp och andra utsläpp. Avsikten är att projektmekanismerna ska uppfylla kravet på additionalitet, dvs. växthusgasutsläppen i värdlandet kommer att minska till följd av projektet tack vare de utsläppsminskningensheter som fås genom pro-

jektet. Därvid kommer användningen av projektmekanismer inom EU:s utsläppshandels-system att resultera i en minskning av utsläppen globalt som motsvarar den som hade åstadkommits genom minskning av utsläppen inom gemenskapen. Användningen av projektmekanismer främjar också överföringen av teknik till värdländerna, vilket är en viktig sak med tanke på en effektiv och resultatrik internationell klimatpolitik.

Det nya utsläppshandelsdirektivet innehåller både kvalitativa och kvantitativa begränsningar i fråga om användningen av projektmekanismer. Reglerna för användning av mekanismerna blir dock preciserade först under den fortsatta beredningen i enlighet med kommittéförfarande. Således går det ännu inte i detta skede att noggrant bedöma i hur stor utsträckning mekanismerna kommer att användas och således inte heller deras miljökonsekvenser.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Beredningsorgan

Arbets- och näringsministeriet tillsatte den 5 februari 2009 en arbetsgrupp med uppgift att bereda både en delreform och en totalreform av utsläppshandelslagen. Arbetsgruppen har berett bestämmelser med tanke på verkställigheten under utsläppshandelsperioden 2013—2020. Dessutom ansågs det nödvändigt att till lagen foga bestämmelser med tanke på konkurssituationer och att komplettera bestämmelserna om utsläppsförseelser. Arbetsgruppen behandlar även de harmoniserade bestämmelser om tilldelningen av gratis utsläppsrätter och om auktioneringen av utsläppsrätter som kommissionen berett och som kommer att påverka innehållet i den totalrevidering av utsläppshandelslagen som kommer att göras senare. Förslaget till regeringsproposition, som beretts av arbetsgruppen utsläppshandelslagen 2013—2020, inklusive förslaget till en lag om ändring av lagen om utsläppshandel färdigställdes den 24 juni 2009.

5.2 Remissyttranden

Om utkastet till regeringsproposition har utlåtande begärts av justitieministeriet, finansministeriet, kommunikationsministeriet, miljöministeriet, Ålands landskapsstyrelse, Energimarknadsverket och Konkursombudsmannens byrå. Dessutom har utlåtanden begärts av följande instanser: Finsk Energiindustri rf, Näringslivets centralförbund EK, Teknologiindustrin rf, Skogsindustrin rf, Olje- och gasbranschens centralförbund, Kemiindustrin rf, Byggnadsproduktindustrin RTT ry och Finlands Naturskyddsförbund.

Synpunkter som framförts i utlåtandena

Många remissinstanser hade inget att anmärka mot de lagstiftningsmässiga lösningar som föreslagits. Förslaget att indela det nationella genomförandet av utsläppshandelsdirektivet i en delreform och i en totalrevidering fick stöd. Många remissinstanser som gett utlåtande konstaterade att de frågor som är viktiga ur reformsynpunkt kommer att behandlas i samband med totalrevideringen. Utkastet till en regeringsproposition om ändring av utsläppshandelslagen betraktades i allmänhet som sakkunnigt berett.

Ändringsförslagen gällde huvudsakligen de ekonomiska konsekvenser som beskrivs i den allmänna motiveringen samt de paragrafer som handlar om tillämpningsområde och konkurssituationer och detaljmotiveringarna till dessa.

Bedömningen av de ekonomiska konsekvenserna av den aktuella propositionen konstaterades vara tillräckligt omfattande. Noggrannare bedömningar ansågs behövliga först i den regeringsproposition som gäller totalrevideringen av utsläppshandelslagen. Utsläppshandeln konstaterades ha en indirekt inverkan på elpriset. Finansministeriet konstaterade att propositionen har betydande bestående konsekvenser. Propositionen ansågs dock ha en positiv effekt på utsläppshandels-systemets kostnadseffektivitet. Det ansågs dessutom att användningen av de inkomster som staten får från auktioneringen av utsläppsrätter ska inkluderas i avsnittet om de ekonomiska konsekvenserna.

När det gäller tillämpningsområdet kommenterade remissinstanserna reglerna för sammanräkning och begreppet anläggning. Det ansågs att ett klarläggande till denna del bör göras i detaljmotiveringen. Energiindustrin ansåg det viktigt att särskilt sådana anläggningar med en effekt under 20 megawatt som ingår i ett och samma fjärrvärmenät behandlas lika. Det föreslogs att lagförslaget ska preciseras till denna del.

Förslaget att lägga till paragrafer om konkurssituationer och förbud mot överlåtelse till utsläppshandelslagen ansågs vara motiverat. Det ansågs dock att borgenärernas ställning i kvittningssituationer bör tryggas, liksom också anläggningarnas verksamhetsbetingelser. I justitieministeriets utlåtande fäs-

tes dessutom uppmärksamhet vid konkurrens- och statsstödsaspekterna i anslutning till kvittningen. Myndighetens prövningsrätt vid kvittningen av utsläppsätter bör enligt remissinstanserna begränsas endast till de villkor som anges i lagen.

Justitieministeriet kommenterade dessutom detaljmotiveringarna till straffbestämmelserna och ikraftträdelsebestämmelsen. I detaljmotiveringarna till straffbestämmelserna bör också de strängare formerna av straff för gärningen nämnas. Dessutom bör noggrannare och mer detaljerade föreskrifter utfärdas om vilka bestämmelser som ska tillämpas före utsläppshandelsperioden 2013—2020.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

2 §. Tillämpningsområde. Utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde har utvidgats. Dessutom har andra justeringar med tanke på tiden efter år 2013 gjorts. Lagens tillämpningsområde ska utvidgas så att det motsvarar de ändringar i fråga om växthusgasutsläppen från el-, värme- och industriproduktion som gjorts i bilaga I till direktivet. Lagens ordalydelse ses samtidigt över så att den motsvarar direktivets ordalydelse också i fråga om de verksamheter som redan nuförtiden omfattas av lagens tillämpningsområde. Lagen reglerar inte växthusgasutsläppen från flygtrafiken. Ändringarna ska tillämpas under utsläppshandelsperioden 2013—2020 och därefter samt på beredning av verkställandet under perioden 2013—2020.

De verksamheter och anläggningar som nuförtiden omfattas av lagen ska också fortsättningsvis i regel omfattas av lagens tillämpningsområde. Tillämpningsområdet utvidgas dock så att en större skara anläggningar som förbränner bränsle än tidigare ska omfattas av lagen. Tillämpningsområdet ska utvidgas till att gälla också några helt nya verksamheter. Dessutom ska tillämpningsområdet utvidgas i fråga om vissa verksamheter som redan nu omfattas av lagens tillämpningsområde så att en större del av den ifrågavarande verksamhetens växthusgasutsläpp än tidigare ska omfattas.

Lagens tillämpningsområde omfattar nuförtiden endast koldioxidutsläppen från de verksamheter som räknas upp i lagen. Genom 1 mom. 25 punkten utvidgas tillämpningsområdet till att omfatta förutom koldioxidutsläppen också utsläppen av perfluorkarboner från produktionen av primäraluminium samt de dikväveoxidutsläpp från den kemiska industrin som avses i 26—28 punkten. Rubrikerna för och underpunkterna under 1 mom. 1—3 punkten stryks och verksamheterna

räknas upp punktvis. Samtidigt ändras ordningen för och definitionen av de verksamheter som omfattas av tillämpningsområdet i syfte att verkställa de ändringar som gjorts i direktivets tillämpningsområde.

I bilaga I till direktivet har termen förbränningsanläggning ersatts med uttrycket förbränning av bränsle i anläggningar. Samtidigt har klassificeringar av verksamheter strukits ur direktivet. Under perioderna 2005—2007 och 2008—2012 hörde förbränningsanläggningarna till energisektorn. Nu har den klassificering som gällde energisektorn slopats. Ändringen av direktivet avser att förenhetliga tillämpningspraxisen i olika medlemsstater och utvidga direktivets tillämpningsområde till att gälla samtliga anläggningar som förbränner bränsle, om den gräns för maximal effekt som nämns i direktivet överskrids.

Enligt 1 mom. 1 punkten a-underpunkten tillämpas lagen på förbränningsanläggningar med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränningsanläggningar för vilka i enlighet med bestämmelserna i miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000) iakttas villkoren för förbränningsanläggningar för avfall. Definitionen av tillämpningsområdet i 1 mom. 1 punkten ändras för att motsvara direktivet så att förbränning av bränsle i samtliga anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt oavsett verksamhetsområde ska omfattas av lagen. Också förbränningsanläggningar inom andra verksamheter än energisektorn samt förbränningsanläggningar inom de industrisektorer som anges i paragrafen ska omfattas av lagens tillämpningsområde, om den nämnda gränsen för maximal tillförd effekt överskrids. När den sammanlagda tillförda effekten hos en anläggning fastställs ska de tillförda effekterna hos anläggningens samtliga tekniska enheter som förbränner bränsle räknas samman på det sätt som föreskrivs i 3 §. Sådana tekniska enheter är alla typer av pannor, brännare, turbiner,

värmeaggregat, processugnar, förbränningsugnar, rostugnar, brännugnar, värmningsugnar, torkar, motorer, bränsleceller, enheter för tvåstegsförbränning för avskiljning av koldioxid, facklor och enheter för termisk eller katalytisk efterbränning samt andra eventuella enheter som förbränner bränsle. De föreslagna ändringarna utvidgar kretsen av sådana verksamheter i Finland som omfattas av systemet för utsläppshandel, om de enheter inom industrin som använder bränsle inte omfattas av tillämpningsområdet på basis av andra punkter under 1 mom.

Med en anläggnings tillförda effekt avses här anläggningens märkvärde. Avfallsförbränningsanläggningarna samt samförbränningsanläggningarna för obehandlat blandat kommunalt avfall och samförbränningsanläggningarna för problemavfall faller således också i fortsättningen utanför lagens tillämpningsområde.

I 1 mom. 2 punkten ersätts termen oljeraffinaderier i enlighet med direktivet med uttrycket raffinering av mineralolja. Lagens tillämpningsområde ska omfatta endast raffineringen av mineralolja. Raffinering av biomassabaserade bränslen, såsom raffinering av etanol, biodiesel och vätebehandlad växtolja, ska falla utanför lagens tillämpningsområde, om det i anslutning till den inte finns några förbränningsenheter som avses i 1 mom. 1 punkten. Ändringen påverkar de befintliga oljeraffinaderierna endast till den delen de sysslar med raffinering av biomassabaserad olja. Sådan raffinering omfattas inte av lagens tillämpningsområde.

I 1 mom. 3 punkten ersätts termen koksverk i enlighet med direktivet med uttrycket produktion av koks. Med produktion av koks avses i detta sammanhang produktion av metallurgisk koks och storskalig produktion av koks för bränslebruk i anslutning till produktionen av ledningsgas. Den ändrade definitionen medför inga ändringar i lagens tillämpningspraxis i Finland eftersom koks produceras här i anslutning till järn- och stålproduktionen. Koks bildas dessutom i samband med raffineringen av mineralolja då den används för produktion av den energi som behövs i raffineringen av bränslet. Den produktion av koks som sker i samband med förädlingen av järn och stål samt raffineringen av

mineralolja betraktas som en fast del av förädlingsprocessen och den omfattas således av lagens tillämpningsområde. I Finland produceras ingen ledningsgas genom koksning.

Enligt 1 mom. 4 punkten utvidgas lagens tillämpningsområde till att i enlighet med direktivet omfatta också rostning, sintring och pelletering av annan metallhaltig malm än järnmalm, inklusive sulfid malm. Utvidgningen innebär för Finlands del att två nya anläggningar ska omfattas av tillämpningsområdet, nämligen anläggningen för rostning av pyrit (FeS_2) och anläggningen för rostning av zinkspat (ZnS). I dessa processer är det huvudsakliga bränslet dock det svavel som ingår i malmen. Svavlets förbränningsprodukt (SO_2) tas till vara för framställning av svavelsyra. Fossilt bränsle används endast för processtart varför det uppstår endast små växthusgasutsläpp.

Genom 1 mom. 5—6 punkten skapas klarhet i tillämpningsområdet när det gäller produktionen och bearbetningen av järnmetaller och ferrolegeringar så att det bättre motsvarar direktivets definitioner genom att man räknar upp de delar av processen för bearbetning av järn och stål som anses tillhöra direktivets tillämpningsområde. I dem ingår värmningsugnar och värmebehandlingsugnar som används vid bearbetningen av järn och stål, stänggjutning och valsverk, ytbeläggning och betningsenheter i anslutning till bearbetningen samt smedjor och gjuterier. Denna precisering medför inte några ändringar i tillämpningspraxisen i Finland. De bearbetningsprocesser som räknas upp har redan tidigare i Finland ansetts utgöra fundamentala delar av processen för järn- och stålbearbetning och således tillhöra lagens tillämpningsområde.

Enligt 1 mom. 7 punkten utvidgas lagens tillämpningsområde till att i enlighet med direktivet omfatta förutom järnmetaller också produktionen av icke-järnmetaller i en anläggning där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används. Den sammanlagda tillförda effekten består av de tillförda effekterna från förbränningsenheter som används för bearbetning och reduktion av metall, tillverkning av legeringar, rengöring och gjutning av metall samt de tillförda effekterna av eventuella

värningsugnar, värmebehandlingsugnar, valsverk, ytbeläggings- och betningsenheter samt av smedjor och gjuterier. Utvidgningen av tillämpningsområdet innebär för Finlands del att en ny anläggning kommer att omfattas av tillämpningsområdet.

I 1 mom. 8 punkten ändras ordalydelsen som gäller produktionen av cementklinker så att den motsvarar direktivets ordalydelse genom att man lägger till produktionen av cementklinker också i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dag. Tillägget medför inga ändringar i tillämpningsområdet för Finlands del eftersom här produceras inget cementklinker i sådana anläggningar som tillägget avser.

I 1 mom. 9 punkten har tillämpningsområdet preciserats i fråga om kalkproduktion för att motsvara direktivet så att ett enhetligt tröskelvärde fastställts för produktion av kalk vilket innebär att tröskelvärdet för produktionskapaciteten hos alla typer av ugnar satts vid 50 ton per dag och att också bränning av dolomit och magnesit omfattas av tillämpningsområdet. Preciseringsen medför inga ändringar i den nuvarande praxisen i Finland.

I fråga om tillverkning av glas, inklusive glasfibrer, ska lagens tillämpningsområde enligt 1 mom. 10 punkten förbli oförändrat. Tillverkningen av mineralull av glas ingår i 12 punkten.

I 1 mom. 11 punkten ändras tröskelvärdet för tillverkningen av keramiska produkter på det sätt som direktivet förutsätter, vilket innebär att frågan om huruvida tillverkningen av keramiska produkter omfattas av tillämpningsområdet avgörs endast utgående från kapaciteten för produktion av keramiska produkter. Under perioderna 2005—2007 och 2008—2012 förutsätts dessutom en ugnskapacitet som överstiger fyra kubikmeter och en sättningsdensitet per ugn på mer än 300 kg per kubikmeter. Ändringen av tröskelvärdet medför inga ändringar i den nuvarande praxisen i Finland.

I 1 mom. 12 punkten förenhetligas bestämmelserna om tillverkning av mineralull så att tillverkningen av mineralull av glas, sten eller slagg i enlighet med direktivet ska omfattas av tillämpningsområdet, om smältningsskapaciteten överstiger 20 ton per dag. Under perioden 2008—2012 omfattas till-

verkningen av stenull av tillämpningsområdet, om den tillförda effekten hos förbränningsenheterna överstiger 20 megawatt.

Enligt 1 mom. 13 punkten kommer torkningen eller bränningen av gips eller framställningen av gipsplattor och andra gipsprodukter, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används, att omfattas av tillämpningsområdet som en ny form av verksamhet. Utvidgningen av tillämpningsområdet medför för Finlands del att två anläggningar som tillverkar gipsprodukter kommer i fortsättningen att omfattas av lagens tillämpningsområde.

I 1 mom. 14—16 punkten föreslås tillämpningsområdet bli preciserat när det gäller framställning av pappersmassa, papper eller kartong samt produktion av kimrök så att det motsvarar definitionerna i direktivet. Detta medför inga ändringar i lagens tillämpningsområde. I Finland förekommer ingen produktion av kimrök.

Enligt 1 mom. 17 punkten utvidgas tillämpningsområdet också till att omfatta produktionen av ammoniak. I Finland förekommer nuförtiden ingen produktion av ammoniak.

Enligt 1 mom. 18 punkten ska tillämpningsområdet omdefinieras i fråga om produktion av organiska baskemikalier i stor skala. Anläggningar eller delar av anläggningar som producerar de avsedda kemikalierna genom krackning, reformering, delvis eller full oxidation eller genom liknande processer med en produktionskapacitet som överstiger 100 ton per dag ska omfattas av lagens tillämpningsområde. Ändringen innebär för Finlands del att lagens tillämpningsområde kommer att omfatta kumen- och fenolenheterna vid en petrokemisk anläggning samt dess bensenenhet som är nära förbunden med dem, deras fackla och enheter för förbränning av avluftningsgaser samt eventuella andra förbränningsenheter i anslutning till de nämnda enheterna förutom de eten-, propen- och butadienenheter som redan nuförtiden omfattas av tillämpningsområdet.

I lagens tillämpningsområde inkluderas som nya verksamheter produktionen av vätgas och syntesgas, om produktionen av dessa gaser överstiger 25 ton gas per dag, samt

produktionen av natriumkarbonat och natrium bikarbonat i enlighet med 1 § 1 mom. 19—20 punkten. I produktionen av vätgas och syntesgas är det fråga om en process för kemisk tillverkning av råämnen som tillhör en större helhet i samband med vilken också den koldioxid som bildas släpps ut i atmosfären. Till denna del ska lagens tillämpningsområde begränsas endast till processen för produktion av vätegas och syntesgas inom nämnda industrisektorer, och ska inte gälla den övriga delen av processen eller anläggningen. Utvidgningen av tillämpningsområdet innebär att en till enhet som producerar syntesgas kommer att omfattas av lagens tillämpningsområde. I Finland förekommer produktion av vätgas skilt från raffineringen av mineralolja, men på grund av sin obetydliga produktion ska denna inte omfattas av lagens tillämpningsområde. Utvidgningen av tillämpningsområdet till att omfatta produktionen av natriumkarbonat och natrium bikarbonat innebär inte att några nya anläggningar kommer att omfattas av tillämpningsområdet eftersom dessa ämnen inte produceras i Finland.

En ny verksamhet som ska omfattas av lagens tillämpningsområde är avskiljning av växthusgaser från anläggningar som omfattas av denna lag, transport av dem via pipelines och geologisk lagring av dem i en lagringsanläggning som är godkänd enligt direktiv 2009/31/EG.

Enligt 1 mom. 25 punkten ska lagens tillämpningsområde utvidgas till att omfatta produktionen av primäraluminium, dvs. produktionen av råaluminium, samt enligt 1 mom. 24 punkten produktionen av sekundäraluminium, dvs. återvinningen av aluminium. Produktionen av råaluminium är en mycket energiintensiv verksamhet och vissa råämnen till aluminium (t.ex. kryolit) innehåller stora mängder fluor som i samband med produktionen släpps ut i atmosfären i form av fluorkolföreningar, dvs. perfluorkarboner. Perfluorkarboner är starka växthusgaser. Återvinningsaluminium innehåller inte några perfluorkarboner men bearbetningen av det är också mycket energikrävande. Av denna anledning har direktivets tillämpningsområde utvidgats till att omfatta utsläppen av koldioxid och perfluorkarboner från produktionen av

råaluminium samt utsläppen av koldioxid från bearbetningen av återvinningsaluminium. I Finland förekommer dock ingen produktion av råaluminium. Å andra sidan förekommer bearbetning av återvinningsaluminium, men i dagsläget överskrids inte tröskelvärdet när det gäller bearbetningen i Finland.

Enligt 1 mom. 26—28 punkten ska lagens tillämpningsområde utvidgas till att omfatta produktionen av salpetersyra, adipinsyra samt produktionen av glyoxal och glyoxalsyra. I dessa produktionsprocesser frigörs stora mängder dikväveoxid som är en starkare växthusgas än koldioxid. Koldioxid bildas i samband med den energiproduktion som processen kräver. Av denna anledning har direktivets tillämpningsområde utvidgats till att omfatta dessa anläggningar samt deras utsläpp av koldioxid och dikväveoxid. I Finland förekommer produktion av salpetersyra men ingen produktion av adipinsyra, glyoxal eller glyoxalsyra.

I direktivet liksom också i 1 mom. har en del tröskelvärden för verksamheter angetts som den sammanlagda tillförda effekten hos anläggningar som förbränner bränsle och en del tröskelvärden som produktionskapacitet. Om tröskelvärdet har angetts som produktionskapacitet, t.ex. ett visst antal ton per dag, ska frågan huruvida en verksamhet ska omfattas av lagens tillämpningsområde enligt 2 mom. avgöras utgående från tröskelvärdet för produktionskapacitet. Om verksamhetens kapacitet inte överstiger den produktionskapacitet som anges i 1 mom. faller den utanför lagens tillämpningsområde även om anläggningen skulle ha förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt. Bestämmelsen motsvarar definitionen i direktivet.

Enligt 3 mom. tillämpas inte lagen i fortsättningen heller på anläggningar eller delar av sådana anläggningar vars huvudsakliga syfte är att undersöka, utveckla eller prova nya produkter eller metoder. Utanför lagens tillämpningsområde faller dessutom enligt direktivet anläggningar och förbränningsenheter som uteslutande använder biomassa och som använder fossilt bränsle eller torv endast under anläggningens start- och stopperioder.

3 §. Sammanräkning av kapaciteten. En anläggning kan inbegripa flera olika verksam-

heter som omfattas av samma punkt i 2 § 1 mom. och som inte ensamma överstiger den kapacitetsgräns som satts. När frågan om en anläggning omfattas av tillämpningsområdet ska avgöras räknas enligt den gällande lagen verksamheternas kapacitet samman om samma verksamhetsutövare bedriver flera olika verksamheter.

Regeln om sammanräkning i 3 § 1 mom. ändras för att motsvara direktivet så att kapaciteterna hos samma slags verksamheter räknas samman oberoende av om de bedrivs av samma verksamhetsutövare eller inte. Samtidigt blir bestämmelsen i nuvarande 2 mom. om byte av verksamhetsutövare överflödigt. Ändringarna ska tillämpas under utsläppshandelsperioden 2013—2020 och på beredning av verkställandet under perioden 2013—2020. Om den sammanlagda tillförda effekten eller den sammanräknade produktionskapaciteten överstiger tröskelvärdet för kapacitet enligt 2 § 1 mom., omfattas anläggningen av lagens tillämpningsområde. Exempelvis omfattas en anläggning för produktion av kalk med en roterung vars kapacitet understiger 50 ton kalk (CaO) per dag inte av lagens tillämpningsområde medan en anläggning med två eller flera ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton kalk per dag omfattas av tillämpningsområdet. Det är alltså uttryckligen fråga om produktionskapacitet och inte om årsproduktion.

Till 2 mom. fogas en bestämmelse om sammanräkning av den tillförda effekten hos förbränningsenheter i enlighet med bilaga I till direktivet. Om det är fråga om en anläggning som förbränner bränsle, och frågan om huruvida den omfattas av lagens tillämpningsområde fastställs utgående från den sammanlagda tillförda effekten hos förbränningsenheterna, avgörs frågan om huruvida anläggningen omfattas av tillämpningsområdet genom att räkna samman de tillförda effekterna hos anläggningens alla förbränningsenheter vilka definieras i 2 § 1 mom. och som har en effekt på 3 megawatt eller mera, med undantag för den tillförda effekten hos enheter som uteslutande använder biomassa. Om den sammanlagda tillförda effekten överstiger tröskelvärdet på 20 megawatt, omfattas anläggningen av lagens tillämpningsområde. Sådana tekniska enheter som

ska beaktas vid sammanräkningen av kapacitet är alla typer av pannor, brännare, turbiner, värmeaggregat, processugnar, förbränningsugnar, rostugnar, brännugnar, värmningsugnar, torkar, fasta motorer, bränsleceller, enheter för tvåstegsförbränning för avskiljning av koldioxid, facklor och enheter för termisk eller katalytisk efterbränning samt eventuella enheter som förbränner bränsle. Den föreslagna bestämmelsen kan utvidga kretsen av de verksamheter som omfattas av lagens tillämpningsområde eftersom sammanräkningen av kapaciteterna under perioderna 2005—2007 och 2008—2012 endast gäller kapaciteterna hos förbränningsanläggningar för energiproduktion, såsom pannor och turbiner. Bestämmelsen ska tillämpas under utsläppshandelsperioden 2013—2020 och på beredning av verkställandet under perioden 2013—2020.

Till paragrafen föreslås ett nytt 3 mom. där det fastställs i enlighet med direktivet att lagen tillämpas på samtliga enheter inom en anläggning eller inom delar av anläggningen i vilka bränsle förbränns i de fall anläggningen eller en del av den på basis av sin kapacitet enligt 2 § 1 mom. omfattas av lagens tillämpningsområde. Då en anläggning, industriell process eller förbränningsenhet eller en del av en anläggning på basis av sin totala produktionskapacitet omfattas av lagens tillämpningsområde, tillämpas lagen på samtliga förbränningsenheter inom anläggningen eller inom delar av anläggningen i vilken bränsle förbränns, dock inte i enheter som förbränner kommunalt avfall eller problemavfall. Därvid omfattar tillämpningsområdet också andra förbränningsenheter med en tillförd effekt på mindre än 3 megawatt än sådana som uteslutande använder biomassa. Den föreslagna bestämmelsen medför som sådan inte ändringar i lagens tillämpningsområde.

4 §. Tillämpningen av lagen på anläggningar som anslutits till ett fjärrvärmenät. Till en och samma fjärrvärmenät kan det ha anslutits anläggningar med en effekt på mer än 20 megawatt och anläggningar med en effekt under 20 megawatt. Enligt den gällande lagen omfattas koldioxidutsläppen från samtliga anläggningar som anslutits till samma fjärrvärmenät av lagens tillämpningsområde

förutsatt att den tillförda effekten i minst en anläggning överstiger 20 megawatt och att den producerar värme som huvudsakligen ska levereras till fjärrvärmenätet. Genom bestämmelsen har den möjlighet som avses i artikel 24 i utsläppshandelsdirektivet, nämligen att från år 2005 tillämpa systemet för utsläppshandel på anläggningar vars kapacitet understiger de tröskelvärden som anges i direktivet (de s.k. opt in-anläggningarna), utnyttjats. Inkludering av sådana anläggningar i systemet med utsläppshandel förutsätter kommissionens godkännande. Kommissionen har godkänt inkludering av små finländska fjärrvärmeverk i fjärrvärmesystemet under perioderna 2005—2007 och 2008—2012.

I paragrafen föreslås att de små fjärrvärmeanläggningar som nuförtiden omfattas av lagens tillämpningsområde ska höra till systemet för handel med utsläppsrätter också under perioden 2013—2020 förutsatt att kommissionen godkänner detta. Från och med perioden 2013—2020 övergår man till ett helt harmoniserat system för utsläppshandel. Utsläppstaket för utsläppshandelssektorn, dvs. det totala antalet utsläppsrätter, under perioden 2013—2020 är gemensamt för alla medlemsstater, systemet med gratis tilldelning av utsläppsrätter omfattas av fullständigt harmoniserade regler och det finns gemensamma reserver på gemenskapsnivå för gratis tilldelning av utsläppsrätter till s.k. nya deltagare. Det är problematiskt med tanke på genomförandet om små befintliga anläggningar som underskrider direktivets tröskelvärde och som tillhör den icke handlande sektorn fortlöpande ansluts till systemet som nya anläggningar. Av denna anledning föreslås att små fjärrvärmeanläggningar som den 30 april 2010 omfattas av tillämpningsområdet ska också i fortsättningen omfattas av systemet för utsläppshandel. Små befintliga fjärrvärmeanläggningar ska således omfattas av lagens tillämpningsområde, om den tillförda effekten hos minst en anläggning som anslutits till fjärrvärmenätet överstiger 20 megawatt och denna anläggning producerar värme i huvudsak för fjärrvärmenätet och den nämnda anläggningen med en effekt på mer än 20 megawatt har anslutits till fjärrvärmenätet senast den 30 april 2010.

Om ett fjärrvärmenät, dvs. de anläggningar som finns anslutna till ett fjärrvärmenät, i enlighet med vad som ovan föreslås omfattas av lagens tillämpningsområde och en liten ny anläggning med en tillförd effekt på högst 20 megawatt byggs i ett sådant fjärrvärmenät, ska den nya anläggningen också omfattas av tillämpningsområdet. Ett fjärrvärmenät fungerar som en enhetlig helhet varför det är motiverat att också samtliga nya anläggningar som byggs i fjärrvärmenätet ska omfattas av systemet för handel med utsläpp. En förutsättning är dock att kommissionen godkänner att dessa inkluderas i systemet för utsläppshandel också under perioden 2013—2020.

Däremot ska små befintliga fjärrvärmeverk som vid utgången av april 2010 inte omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter permanent förbli utanför systemet med utsläppshandel.

Om en ny anläggning med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt byggs i ett fjärrvärmenät som nuförtiden inte omfattas av lagens tillämpningsområde, kommer anläggningen enligt 2 § 1 mom. 1 punkten att omfattas av lagens tillämpningsområde, medan andra små anläggningar liksom också nya fjärrvärmeanläggningar med en tillförd effekt på högst 20 megawatt som tillhör samma fjärrvärmenät ska falla utanför systemet för utsläppshandel. Detta innebär att samtliga små fjärrvärmeanläggningar som hör till samma fjärrvärmenät ska behandlas lika.

4 a §. Utsläppsfria anläggningar. Lagens tillämpningsområde omfattar nuförtiden åtminstone två anläggningar som helt saknar egna källor för koldioxidutsläpp eftersom de köper all den energi de behöver av en annan anläggning. Enligt kommissionens tolkning omfattas anläggningarna i fråga dock av utsläppshandelsdirektivets tillämpningsområde och således också av utsläppshandelslagens tillämpningsområde. Enligt artikel 27 i utsläppshandelsdirektivet kan en medlemsstat hos kommissionen ansöka om tillstånd att ur systemet med utsläppshandel utesluta anläggningar som släpper ut mindre än 25 000 ton koldioxidekvivalenter. Artikel 27 gäller tiden efter år 2013. En förutsättning är att på anläggningen tillämpas åtgärder av motsvarande typ för minskning av utsläpp.

I paragrafen föreslås att de anläggningar som helt saknar källor för växthusgasutsläpp inte ska omfattas av lagens tillämpningsområde under perioden 2013—2020. De kan inte producera växthusgasutsläpp, och således behöver inte heller några motsvarande åtgärder för minskning av utsläppen tillämpas på dem.

5 §. Definitioner. Till paragrafen föreslås en ny 16 punkt innehållande en definition på "förbränning" i enlighet med artikel 5 i utsläppshandelsdirektivet.

6 §. Verksamhetsutövarens allmänna skyldigheter. Bestämmelsen i 4 punkten föreslås bli ändrad med tanke på den utsläppshandelsperiod som inleds 2013 så att omnämmandet om en fördelningsplan för utsläppsrätter ska strykas eftersom någon sådan plan inte upprättas för perioden i fråga. I stället föreskrivs om en skyldighet för verksamhetsutövare att sända in uppgifter som behövs för fördelning och beviljande av sådana utsläppsrätter som tilldelas gratis.

12 §. Byte av verksamhetsutövare. Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. som innehåller bestämmelser om hur skyldigheterna enligt utsläppshandelslagen fördelas på konkursboet i en situation där en verksamhetsutövare med utsläppstillstånd försatts i konkurs. Eftersom utsläppsrättigheterna betraktas som tillgångar som avviker från de sedvanliga tillgångarna i konkursboet är det motiverat att föreskriva om dem särskilt. Enligt 49 § i utsläppshandelslagen ska verksamhetsutövaren överlämna utsläppsrätter utgående från antalet utsläpp som uppstått och som har kontrollerats. Således bör också konkursboet efter det att verksamhetsutövaren försatts i konkurs överlämna utsläppsrätter till utsläppshandelsmyndigheten. Enligt konkurslagstiftningen ska borgenärerna behandlas lika. Eftersom utsläppsrätterna har ett marknadsvärde innebär ett överlämnande av dem så att utdelningen överskrider en kränkning av principen om borgenärernas jämlikhet. Således har konkursboet med stöd av konkurslagstiftningen ett masskuldsansvar och skyldighet att överlämna endast det antal utsläppsrätter från det föregående kalenderåret som motsvarar den mängd utsläpp som uppstått efter det att verksamhetsutövaren försatts i konkurs.

I 3 mom. föreslås bestämmelser om konkursboets skyldighet att fullgöra de skyldigheter enligt 6 § 2 och 5 punkten som består av övervakning och kontroll av utsläppen samt av rapportering om dem och anmälan av ändringar. Konkursboet har också masskuldsansvar för de kostnader som förorsakas av de nämnda åtgärderna. Konkursboets skyldighet att fullgöra de fastställda skyldigheterna varar så länge utsläppstillståndet är i kraft eller anläggningen säljs ur konkursboet till en ny verksamhetsutövare. Det ankommer på konkursboet att anmäla om verksamheten vid anläggningen inte ska fortsätta. Utsläppshandelsmyndigheten återkallar ett utsläppstillstånd med stöd av 13 § när den har tagit emot anmälan om att verksamheten upphör. När konkursboet överläter anläggningen på en ny verksamhetsutövare, är den nya verksamhetsutövaren på basis av 12 § 1 mom. skyldig att överlämna samtliga icke överlämnade utsläppsrätter från de föregående kalenderåren till utsläppshandelsmyndigheten.

31 m §. Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012. Under utsläppshandelsperioden 2008—2012 betraktas som nya deltagare alla befintliga små fjärrvärmeanläggningar med en tillförd effekt på högst 20 megawatt som är anslutna till ett fjärrvärmenät till vilket en ny anläggning som producerar fjärrvärme med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt ansluts. I 4 § föreslås att små fjärrvärmeanläggningar som är i drift i slutet av april 2010 och som inte hör till systemet för utsläppshandel permanent ska uteslutas ur systemet för utsläppshandel under perioden 2013—2020. Av denna anledning är det ändamålsenligt att de ska betraktas som nya deltagare under perioden 2008—2012 fram till nämnda tidpunkt. Små befintliga fjärrvärmeverk ska således betraktas som nya deltagare, om till fjärrvärmenätet senast den 30 april 2010 ansluts en ny anläggning med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt som producerar värme i huvudsak för fjärrvärmenätet. Små befintliga fjärrvärmeanläggningar som i slutet av april 2010 inte omfattas av systemet för utsläppshandel föreslås således permanent förbli utanför utsläppshandelssystemet.

4 kap. Beredning av fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020

Till lagen föreslås dessutom ett nytt 4 a kap. som innehåller bestämmelser om beredning av fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020. Arbets- och näringsministeriet ska bereda insändandet av utsläppsdata om anläggningar som kommer att inbegripas i systemet för utsläppshandel under utsläppshandelsperioden 2013—2020 i ett så tidigt skede som möjligt för att anläggningsdata enligt utsläppshandelsdirektivet och uppgifter om utsläppsrätter per anläggning kan tillställas kommissionen inom de tidsfrister som anges i utsläppshandelsdirektivet.

41 a §. Lämnande av uppgifter om anläggningar som kommer att omfattas av tillämpningsområdet. I paragrafen föreslås bestämmelser om insändande av uppgifter och utsläppsdata om de anläggningar som först under utsläppshandelsperioden 2013—2020 kommer att omfattas av lagens tillämpningsområde till arbets- och näringsministeriet. Enligt direktivet ska utsläppsdata tillställas kommissionen senast den 30 april 2010. Närmare bestämmelser om innehållet i, verifieringen av och insändandet av uppgifterna utfärdas i kommissionens kommittéförfarande. I paragrafen ges arbets- och näringsministeriet bemyndigande att utfärda förordning för att närmare bestämmelser om de skyldigheter som föreskrivs i kommissionens förordning och om andra omständigheter kring utsläppsdata och om insändandet av dem ska kunna utfärdas genom förordning.

41 b §. Beredning av fördelningen av utsläppsrätter. I paragrafen föreslås bestämmelser om beredning av fördelningen av utsläppsrätter. Verksamhetsutövaren ska för gratis tilldelning av utsläppsrätter lämna behövliga uppgifter om anläggningen, dess verksamhet och källor till växthusgasutsläpp och dess utsläpp samt om produkter som produceras vid anläggningen. När det gäller de utsläppsrätter per anläggning som verksamhetsutövarna avses bli beviljade tillämpas på beredningen i enlighet med den praxis som följts under utsläppshandelsperioderna 2005—2007 och 2008—2012 förvaltningsla-

gens (434/2008) bestämmelser om utredning av ärenden och hörande av parter. Med tanke på utsläppshandelsperioden 2013—2020 godkänner kommissionen sådana regler om tilldelning av fria utsläppsrätter och harmoniserade verkställighetsåtgärder som omfattar hela gemenskapen senast den 31 december 2010. Kommissionens utkast till regler för tilldelningen av fria utsläppsrätter torde bli färdig våren 2010. Utgående från utkastet kan det redan med stor sannolikhet förutsägas vilka uppgifter som verksamhetsutövarna ska lämna med tanke på beredningen av tilldelningen av utsläppsrätter gratis. I paragrafen ges arbets- och näringsministeriet ett bemyndigande att utfärda förordning för att ministeriet ska få nödvändiga uppgifter från verksamhetsutövare för att kunna bereda fördelningen av gratis utsläppsrätter per anläggning. Avsikten är att bestämmelser om kriterierna för fördelning av utsläppsrätter för perioden 2013—2020 samt om beviljande av utsläppsrätter per anläggning och om insändande av uppgifterna till kommissionen ska utfärdas i samband med den totalrevidering av utsläppshandelslagen som gäller perioden 2013—2020 och tiden därefter.

64 §. Övriga påföljder för försummelse att överlämna utsläppsrätter. Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. med bestämmelser om utsläppshandelsmyndighetens rätt att från kontot för en verksamhetsutövare som försatts i konkurs kvitta det antal utsläppsrätter som motsvarar anläggningens utsläpp under det föregående kalenderåret eller kalenderåren före det, till den delen det finns icke överlämnade utsläppsrätter för kalenderåren i fråga. Kvittningsrätten omfattar också det antal utsläppsrätter som motsvarar utsläppen under det eller de kalenderår som föregick verksamhetsutövarens konkurs. Kvittningen ska göras dock i första hand utgående från den andel utsläppsrätter för vilka konkursboet har masskuldansvar. Därefter kvittas det antal icke överlämnade utsläppsrätter som motsvarar utsläppen före konkursens början upp till det antal utsläppsrätter som finns kvar på anläggningens konto efter att den primära kvittningsrätten har använts.

Genom bestämmelsen hindras att utsläppsrätter som delats ut gratis kommer andra borgenärer till godo i sådana fall att anläggning-

ens utsläppstillstånd är i kraft efter konkursen och anläggningen erhåller nya utsläppsrätter. Eftersom de utsläppsrätter som tilldelats gratis kan betraktas som statligt stöd för verksamhetsutövaren, bör återlämnandet av dem säkerställas också i konkurssituationer. Ett annat alternativ är återkallelse av utsläppstillstånd vilket dock skulle hindra återförsäljning av en säljbar anläggning och försvåra utredningen av konkursboet.

Om ett utsläppshandelsföretag inte fullgör sina skyldigheter, är det i sista hand staten som ansvarar för dem i enlighet med de åtaganden som följer av Kyotoprotokollet eller EU-medlemskapet. Staten blir tvungen att skaffa ett motsvarande antal utsläppsenheter t.ex. från utvecklingsländer med hjälp av mekanismer enligt Kyotoprotokollet eller se till att en motsvarande minskning sker inom de sektorer som inte omfattas av systemet för utsläppshandel. Detta medför extra kostnader antingen för staten eller för aktörerna inom de icke-handlande sektorerna. Eftersom verksamhetsutövare enligt 49 § 1 mom. ska överlämna utsläppsrätter till staten, kommer bevakning av skyldigheten vid konkurs inte på fråga. Således är kvittning av utsläppsrätter i konkurssituationer det bästa sättet att säkerställa återlämnandet av utsläppsrätterna eller åtminstone en del av dem och att undvika att extra kostnader medförs för staten.

Till paragrafen föreslås ett 4 mom. med bestämmelser om utsläppsmyndighetens rätt att besluta att inte kvitta de gratis utsläppsrätter som under kalenderåret registrerats på en anläggnings konto. Utsläppshandelsmyndigheten får använda sin prövningsrätt endast i de fall då konkursboet har fortsatt verksamheten vid anläggningen. Konkursboet skulle således kunna utnyttja de icke kvittade utsläppsrätterna för att täcka utsläpp som uppkommit under konkurstiden då konkursboet med stöd av konkurslagstiftningen fortsätter verksamheten vid anläggningen för att sköta och realisera den egendom som finns i konkursboet.

65 §. Förbud att överlåta utsläppsrätter. Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 2 mom. som gäller ett förbud mot överlåtelse av sådana utsläppsrätter som finns på kontot för en verksamhetsutövare som försatts i konkurs. Genom bestämmelsen förhindras överlåtelse av utsläppsrätter på marknaden i

sådana fall då verksamhetsutövaren försatts i konkurs och verksamhetsutövaren eller, efter att verksamhetsutövaren försatts i konkurs, konkursboet eller den nya verksamhetsutövaren för anläggningen inte har fullgjort sin skyldighet enligt utsläppshandelslagen att överlämna utsläppsrätterna. Syftet med bestämmelsen är att hindra omvandling av utsläppsrätter till pengar i sådana fall då det antal utsläppsrätter som motsvarar utsläppen från verksamheten vid en anläggning som förvaltas av en verksamhetsutövare som försatts i konkurs inte har överlämnats till utsläppshandelsmyndigheten. I utsläppshandelsdirektivet finns inte något motsvarande förbud mot överlåtelse men principen i utsläppshandelsdirektivet är dock den att ett antal utsläppsrätter som motsvarar utsläppen överlämnas till utsläppshandelsmyndigheten. Konkurssituationer har inte beaktats i utsläppshandelsdirektivet, varför det är motiverat att med tanke på konkurssituationer klarlägga tillämpningen av de skyldigheter som följer av utsläppshandeln.

Förbudet mot överlåtelse ska träda i kraft omedelbart efter det att verksamhetsutövaren försatts i konkurs. Det ankommer på utsläppshandelsmyndigheten att säkerställa att konkursboet inte har någon möjlighet att överlåta utsläppsrätter till någon annan. Utsläppshandelsmyndigheten ska således hindra att utsläppsrätter överläts från kontot för en anläggning som tillhör en verksamhetsutövare som försatts i konkurs. Verksamhetsutövaren och konkursboet ska dock få överlämna utsläppsrätter till utsläppshandelsmyndigheten. Förbudet mot överlåtelse skulle hindra konkursboet från att realisera de utsläppsrätter som finns på anläggningens konto och som kan betraktas som statligt stöd för anläggningen till den delen anläggningen fått utsläppsrätterna gratis. Då konkursboet inte kan realisera de utsläppsrätter som finns på anläggningens konto, kan utsläppsrätterna enligt 64 § 3 mom. kvittas, om konkursboet inte senast den 30 april till utsläppshandelsmyndigheten överlämnar det antal utsläppsrätter som motsvarar kontrollerade utsläpp under det föregående kalenderåret eller åren före det. Om det på anläggningens konto finns utsläppsrätter efter det att skyldigheten att överlämna utsläppsrätter fullgjorts, får de

överblivna utsläppsrätterna säljas eller annars överlätas vidare.

Syftet med 3 mom. är att tillåta avvikelse från förbudet mot överlåtelse i de fall då ett företag har fler utsläppsrätter än det enligt uppskattning behöver för överlämnande och kommande behov. Konkursboet ska ha en möjlighet att tillställa utsläppshandelsmyndigheten en ansökan om att förbudet mot överlåtelse begränsas till att gälla endast det antal utsläppsrätter som motsvarar mängden kontrollerade utsläpp och de utsläpp som enligt utsläppshandelsmyndighetens uppskattning kommer att uppstå. Konkursboet ska således låta avfatta en särskild kontrollerad rapport om utsläppen under kalenderåret i fråga fram till den tidpunkt då ansökan inlämnades. Kontrollen ska ske i enlighet med de regler som anges i lagen och förordningen i fråga. Förbudet mot överlåtelse ska gälla således också det antal utsläppsrätter som motsvarar antalet icke överlämnade utsläppsrätter från de föregående kalenderåren. Om utsläppshandelsmyndigheten godkänner konkursboets ansökan, har konkursboet en möjlighet att på normalt sätt använda de utsläppsrätter som inte omfattas av förbudet mot överlåtelse.

67 §. Utsläppshandelsförseelse. Den som uppsåtligt eller av grov oaktsamhet bryter mot de skyldigheter som specificeras i paragrafen ska dömas till böter för utsläppshandelsförseelse. Till 1 mom. föreslås nya 3, 4 och 6 punkter. Den nuvarande 4 punkten blir således den nya 5 punkten och den nuvarande 5 punkten blir den nya 7 punkten. I 1 mom. 3 och 4 punkten föreslås bestämmelser om straff för försummelse av de skyldigheter som anges i det nya 4 a kap. Den nuvarande 3 punkten delas i 3 och 4 punkten för att skapa klarhet i punkterna. Dessutom stryks ett omnämnande om beslutet om fördelningsplan, och straff föreskrivs på ett mer allmänt plan för lämnande av felaktiga uppgifter för fördelning av och beslut om utsläppsrätter som tilldelas gratis, eftersom någon nationell fördelningsplan inte längre ska upprättas för utsläppshandelsperioden 2013—2020.

I första momentets nya 6 punkt föreskrivs om straff för den som försummar att lämna utredning enligt 12 § 3 mom. och rapport en-

ligt 52 § eller anmäler felaktiga uppgifter med tanke på utredningarna i fråga. Med tanke på tillsynen över efterlevnaden av lagen är det motiverat att straff föreskrivs också för försummelse att lämna utsläppsrapport eller för lämnande av felaktiga uppgifter.

I 16 kap. 8 § 1 mom. i strafflagen föreskrivs det som straffbart att inge osant intyg till en myndighet och i 16 kap. 8 § 2 mom. föreskrivs det som straffbart att lämna felaktiga muntliga uppgifter om verksamhet som är underställd särskild myndighetstillsyn. För brotten i fråga föreskrivs det ett strängare straff än för en utsläppshandelsförseelse. Straffet kan vara böter eller sex månaders fängelse.

2 Ikraftträdande

Enligt artikel 9a.2 i direktivet om ändring av utsläppshandeldirektivet ska verksamhetsutövarna för anläggningar som inkluderas i gemenskapssystemet från och med 2013 senast den 30 april 2010 lämna in vederbörligen styrkta och av tredje part verifierade utsläppsdata till den berörda behöriga myndigheten. Medlemsstaten ska tillställa kommissionen uppgifterna i fråga före utgången av 2010. Uppgifterna behövs för att kommissionen ska kunna fastställa ett utsläppstak för utsläppshandelssektorn inom hela gemenskapen för perioden 2013—2020. Enligt artikel 11.1 i direktivet ska varje medlemsstat offentliggöra och till kommissionen överlämna en förteckning över anläggningar inom dess gränser som omfattas av direktivet samt över all gratis tilldelning av utsläppsrätter till dessa. Enligt artikel 2 i direktivet ska medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet senast den 31 december 2009. Av denna anledning föreslås att lagen om ändring av lagen om utsläppshandel ska träda i kraft så snart som möjligt efter det att riksdagen har godkänt lagen.

I 2 och 3 § föreslås lagens tillämpningsområde bli ändrat på det sätt som direktivet om ändring av utsläppshandeldirektivet förutsätter. Förslaget att foga definitionen på begreppet förbränning till 5 § har ett nära samband med ändringen av tillämpningsområdet. Direktivet ger medlemsstaterna en möjlighet

att från och med år 2013 lämna anläggningar med små utsläpp utanför systemet för utsläppshandel under de förutsättningar som anges i direktivet. Detta s.k. opt out-förfarande föreslås bli tillämpat på anläggningar enligt 4 a § som inte har några källor för sådana växthusgasutsläpp som omfattas av direktivet. De ändringar av tillämpningsområdet som nämns ovan berör utsläppshandelsperioden 2013—2020 och beredningen av fördelningen av utsläppsrätter för perioden 2013—2020.

Till lagen föreslås ett nytt 4 a kapitel som handlar om beredningen av fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020. Verksamhetsutövare ska lämna arbets- och näringsministeriet uppgifter om anläggningarna och deras utsläpp samt andra uppgifter som behövs för beredning av tilldelningen av gratis utsläppsrätter. Bestämmelser om innehållet i de uppgifter som ska lämnas utfärdas genom förordning av ministeriet. Innehållet i uppgifterna kommer att preciseras i takt med att arbetet för beredning av kommissionens bestämmelser om utsläppsdata och tilldelning av fria utsläppsrätter fortskrider. Också 4 a kap. handlar om beredningen av fördelningen av utsläppsrätter

för utsläppshandelsperioden 2013—2020. De föreslagna ändringarna innehåller dock inte några kriterier för tilldelningen av utsläppsrätter gratis och gäller inte heller beslutsfattandet beträffande fördelningen av gratis utsläppsrätter för perioden 2013—2020. Avsikten är att bestämmelser om dessa ska utfärdas i anslutning till den totalrevidering av utsläppshandelslagen som gäller tiden efter 2013 och som ska göras senare.

Bestämmelserna om små fjärrvärmeanläggningar i 4 §, bestämmelserna i 31 m § 5 punkten som innehåller en definition på nya deltagare under perioden 2008—2012 och som har samband med den förstnämnda paragrafen, bestämmelserna om verksamhetsutövarnas allmänna skyldigheter i 6 § 4 punkten samt bestämmelserna om straff för utsläppshandelsförseelse i 67 § 1 mom. ska börja tillämpas omedelbart efter lagens ikraftträdande. Likaledes ska de bestämmelser om reglering av konkurssituationer som föreslås i 12 § 3 mom., 64 § 3 och 4 mom. och i 65 § 2 och 3 mom. börja tillämpas omedelbart efter lagens ikraftträdande.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av lagen om utsläppshandel

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 30 juli 2004 om utsläppshandel (683/2004) 2—4 §, 5 § 14 och 15 punkten, 6 § 4 punkten, 31 m § 5 punkten och 67 § 1 mom.,

av dem 2 och 4 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 108/2007, 3 §, 5 § 14 och 15 punkten samt 67 § 1 mom. sådana de lyder i sistnämnda lag och 31 m § 5 punkten sådan den lyder i lag 1468/2007, samt

fogas till lagen en ny 4 a §, till 5 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 108/2007, en ny 16 punkt, till 12 § ett nytt 3 mom., till lagen ett nytt 4 a kap., till 64 § nya 3 och 4 mom. och till 65 § nya 2 och 3 mom. som följer:

2 §

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på koldioxidutsläpp från följande verksamheter samt dessutom på sådana andra växthusgasutsläpp som anges särskilt i anslutning till de verksamheter som nämns i punkterna 25—28:

1) förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränning av avfall i anläggningar som iakttar villkoren för förbränningsanläggningar för avfall i enlighet med de föreskrifter som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000),

2) raffinering av mineralolja,

3) produktion av koks,

4) rostning, sintring och pelletering, av metallhaltig malm, inklusive sulfid malm,

5) järn- och ståltillverkning, inklusive stränggjutning, om produktionskapaciteten överstiger 2,5 ton per timme,

6) produktion eller bearbetning av järnmetaller, inklusive ferrolegeringar, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

7) produktion eller bearbetning av icke-järnmetaller, inklusive legeringar, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt, inklusive bränslen som används som reduktionsmedel, på mer än 20 megawatt används,

8) produktion av cementklinker i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dag, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dag,

9) produktion av kalk eller bränning av dolomit eller magnesit i roterugn eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dag,

10) tillverkning av glas, inklusive glasfibrer, om smältningskapaciteten överstiger 20 ton per dag,

11) tillverkning av keramiska produkter genom bränning, i synnerhet takpannor, tegel, eldfast tegel, kakel, stengods eller porslin, om produktionskapaciteten överstiger 75 ton per dag,

12) tillverkning av mineralull som görs av glas, sten eller slagg, om smältningskapaciteten överstiger 20 ton per dag,

13) torkning eller bränning av gips eller framställning av gipsplattor och andra gips-

produkter, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

14) framställning av pappersmassa av trä eller andra fibermaterial,

15) framställning av papper eller kartong, om produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dag,

16) produktion av kimirök, som inbegriper förkolning av organiska ämnen, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

17) produktion av ammoniak,

18) produktion av organiska baskemikalier i stor skala genom krackning, reformering, delvis eller full oxidation eller genom liknande processer och produktionskapaciteten överstiger 100 ton per dag,

19) produktion av vätgas och syntesgas genom reformering eller partiell oxidation och produktionskapaciteten överstiger 25 ton per dag,

20) produktion av natriumkarbonat och natrium bikarbonat,

21) avskiljning av växthusgaser från anläggningar som omfattas av denna lag, för transport och geologisk lagring i en lagringsanläggning som är godkänd enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG om geologisk lagring av koldioxid och ändring av rådets direktiv 85/337/EEG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG, 2001/80/EG, 2004/35/EG, 2006/12/EG och 2008/1/EG samt förordning (EG) nr 1013/2006, nedan *direktivet om geologisk lagring av koldioxid*,

22) transport av växthusgaser via pipelines för geologisk lagring i en lagringsanläggning som är godkänd enligt direktivet om geologisk lagring av koldioxid,

23) geologisk lagring av växthusgaser i lagringsanläggningar som är godkända enligt direktivet om geologisk lagring av koldioxid,

24) produktion av sekundäraluminium där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

25) produktion av primäraluminium samt utsläpp av perfluorkarboner från produktionen,

26) produktion av salpetersyra, samt dikväveoxidutsläpp från produktionen,

27) produktion av adipinsyra, samt dikväveoxidutsläpp från produktionen,

28) produktion av glyoxal och glyoxalsyra, samt dikväveoxidutsläpp från produktionen.

Om förbränningsenheten används i en verksamhet för vilken något tröskelvärde i form av sammanlagd tillförd effekt enligt 1 mom. inte anges, avgörs frågan om huruvida verksamheten omfattas av tillämpningsområdet för denna lag enligt det tröskelvärde för produktionskapacitet som nämns i 1 mom.

Denna lag tillämpas inte på en anläggning eller en del av en anläggning vars huvudsakliga syfte är att undersöka, utveckla eller prova nya produkter eller metoder. Denna lag tillämpas inte heller på en anläggning som uteslutande använder biomassa med undantag för när anläggningen eller förbränningsenheten startas eller stoppas.

3 §

Sammanräkning av kapaciteten

Om flera olika verksamheter som omfattas av samma punkt i 2 § 1 mom. bedrivs i samma anläggning, *avgörs frågan om huruvida verksamheterna omfattas av tillämpningsområdet för denna lag utifrån den sammanräknade kapaciteten.*

Om frågan huruvida en anläggning omfattas av tillämpningsområdet för denna lag avgörs utifrån den sammanlagda tillförda effekten hos förbränningsenheter enligt 2 § 1 mom., sammanräknas de tillförda effekterna hos samtliga tillhörande tekniska enheter i vilka bränsle förbränns. När den sammanlagda tillförda effekten beräknas beaktas inte förbränningsenheter vars tillförda effekt är mindre än 3 megawatt och inte heller enheter som uteslutande använder biomassa med undantag för när enheten startas eller stoppas.

Om det tröskelvärde för verksamhetskapaciteten som anges i 2 § 1 mom. överskrids, tillämpas denna lag på samtliga enheter inom anläggningen eller inom delar av anläggningen i vilka bränsle förbränns, dock inte i enheter som iakttar villkoren för förbränningsanläggningar för avfall i enlighet med de föreskrifter som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen.

4 §

Tillämpningen av lagen på anläggningar som anslutits till ett fjärrvärmenät

Lagen tillämpas på en anläggning med en sammanlagd tillförd effekt som underskrider den som nämns i 2 § 1 mom. 1 punkten, om det huvudsakliga syftet med anläggningen är att producera värme för ett fjärrvärmenät om

1) den sammanlagda tillförda effekten i minst en anläggning som anslutits till samma fjärrvärmenät överskrider 20 megawatt och den producerar värme i huvudsak för fjärrvärmenätet,

2) den anläggning som nämns i 1 punkten har anslutits till fjärrvärmenätet senast den 30 april 2010, och

3) Europeiska gemenskapernas kommission godkänner att anläggningen i fråga inbegrips i systemet för handel med utsläppsrätter.

4 a §

Utsläppsfria anläggningar

Under utsläppshandelsperioden 2013–2020 tillämpas denna lag inte på anläggningar som bedriver sådana verksamheter som nämns i 2 § och som inte har utsläppskällor för de växthusgaser som nämns i 2 §. En förutsättning för att lagen inte ska tillämpas är dessutom att Europeiska gemenskapernas kommission godkänner att anläggningarna i fråga inte inbegrips i systemet för handel med utsläppsrätter.

5 §

Definitioner

I denna lag avses med

14) *kommissionens registerförordning* kommissionens förordning (EG) nr 994/2008 om ett standardiserat och skyddat registersystem i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG och Europaparlamentets och rådets beslut nr 280/2004/EG,

15) *utsläppshandelsmyndighet* Energi- marknadsverket, samt

16) *förbränning* varje oxidation av bränslen, oavsett hur den värme, el eller mekaniska energi som produceras genom denna process används, och all annan direkt därtill anknuten verksamhet, inbegripet rening av rökgaser.

6 §

Verksamhetsutövarens allmänna skyldigheter

Verksamhetsutövaren skall

4) till arbets- och näringsministeriet sända in de uppgifter som behövs för fördelning och beviljande av de utsläppsrätter som tilldelas gratis samt ansöka om utsläppsrätter, samt

12 §

Byte av verksamhetsutövare

Efter det att en anläggnings verksamhetsutövare försatts i konkurs svarar konkursboet för fullgörandet av skyldigheterna enligt 6 § 2 och 5 punkten. Konkursboet ska dessutom tillställa utsläppshandelsmyndigheten en enligt 52 § upprättad och verifierad separat rapport om till vilka delar utsläppen under det föregående kalenderåret uppstått efter det att verksamhetsutövaren försatts i konkurs. Konkursboet är skyldigt att enligt 6 § 3 punkten och 49 § överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar de kontrollerade utsläpp som uppstått efter det att anläggningens verksamhetsutövare försatts i konkurs.

31 m §

Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Av den andel som ska reserveras för nya deltagare beviljas under utsläppshandelsperioden 2008—2012 utsläppsrätter

5) för en befintlig anläggning med en effekt på högst 20 megawatt som avses i 4 §, om till fjärrvärmenätet före den 30 april 2010 ansluts en ny anläggning med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt som producerar värme i huvudsak för fjärrvärmenätet,

4 a kap.

Beredning av fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020

41 a §

Lämnande av uppgifter om utsläpp från anläggningar som kommer att omfattas av tillämpningsområdet

I fråga om sådana anläggningar som från 2013 kommer att omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter ska verksamhetsutövaren lämna sakligt motiverade och på ett opartiskt sätt verifierade uppgifter till arbets- och näringsministeriet. Genom förordning av arbets- och näringsministeriet utfärdas närmare bestämmelser om innehållet i och verifieringen av utsläppsdata samt om det sätt på vilket uppgifterna ska lämnas.

41 b §

Beredning av fördelningen av utsläppsrätter

Verksamhetsutövaren ska för gratis tilldelning av utsläppsrätter till arbets- och näringsministeriet lämna nödvändiga uppgifter om anläggningen, dess verksamhet, om källorna till växthusgasutsläpp och utsläppen samt om de produkter som produceras vid anläggningen och om produktionsvolymen. Bestämmelser om utredning av ärenden och hörande av parter finns i förvaltningslagen. Genom förordning av arbets- och näringsministeriet utfärdas närmare bestämmelser om innehållet i uppgifterna samt om det sätt på vilket uppgifterna ska lämnas.

64 §

Övriga påföljder som gäller försummelse av överlämnande av utsläppsrätter

Utsläppshandelsmyndigheten kvittar de utsläppsrätter som finns på kontot för en anläggning som drivs av en verksamhetsutövare som försatts i konkurs, om verksamhetsutövaren eller konkursboet inte senast den 30 april överlämnar det antal utsläppsrätter som motsvarar anläggningens utsläpp under det föregående kalenderåret eller kalenderåren före det, till den delen det finns icke överlämnade utsläppsrätter för kalenderåren i fråga. Från anläggningens konto kvittas i första hand det antal utsläppsrätter som motsvarar de utsläpp som uppstått efter konkursens början.

Utsläppshandelsmyndigheten kan låta bli att kvitta de utsläppsrätter som under kalenderåret i fråga registrerats på anläggningens konto, om konkursboet fortsätter verksamheten vid anläggningen.

65 §

Förbud att överlåta utsläppsrätter

Om verksamhetsutövaren försatts i konkurs, får utsläppsrätter inte överlåtas från kontot för en anläggning som besitts av en verksamhetsutövare i konkurs förrän konkursboet eller anläggningens nya verksamhetsutövare har överlämnat det antal icke överlämnade utsläppsrätter som motsvarar utsläppen för tiden före konkursen och under konkurstiden.

Utsläppshandelsmyndigheten kan på ansökan av konkursboet bestämma att begränsningen av överlåtelse enligt 2 mom. gäller endast de icke överlämnade utsläppsrätterna för de föregående kalenderåren samt det antal utsläppsrätter som motsvarar de kontrollerade utsläpp som uppstått under kalenderåret och ett antal utsläpp som enligt utsläppshandelsmyndighetens uppskattning kommer att uppstå under kalenderåret.

67 §

Utsläppshandelsförseelse

Den som uppsåtligen eller av grov oaktsamhet

- 1) försummar att ansöka om tillstånd enligt 7 § för utsläpp av växthusgaser,
- 2) försummar att göra anmälan enligt 11, 12 eller 13 § eller anmäler felaktiga uppgifter,
- 3) försummar att lämna in de uppgifter som avses i 32 § 3 mom. eller 41 a eller 41 b §,
- 4) lämnar in felaktiga uppgifter för fördelning av och beslut om utsläppsrätter som tilldelas gratis eller felaktiga utsläppsdata enligt 41 a §,
- 5) använder utsläppsminskings- eller projektenheter i strid med 51 c § eller försummar att i enlighet med 51 e § lämna in en utredning om projektenheternas ursprung till utsläppshandelsmyndigheten,
- 6) försummar att lämna utredning enligt 12 § 3 mom. eller rapport enligt 52 § eller anmäler felaktiga uppgifter, eller

7) försummar att förete de handlingar och registreringar som avses i 61 § 3 mom., ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *utsläppshandelsförseelse* dömas till böter.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagens 2, 3 och 4 a § samt 5 § 14—16 punkt träder i kraft den 1 januari 2013. Lagens 2, 3 och 4 a §, 5 § 14—16 punkt och 4 a kap. tillämpas dock på inlämnandet av utsläppsdata om anläggningar som kommer att inbegripas i systemet för handel med utsläppsrätter från 2013 och på beredningen av fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020.

De uppgifter som avses i 41 a § ska lämnas in senast den 30 april 2010.

Åtgärder som verkställigheten av lagen föresätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 16 oktober 2009

Republikens President

TARJA HALONEN

Näringsminister *Mauri Pekkarinen*

Bilaga
Parallelltext

Lag

om ändring av lagen om utsläppshandel

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 30 juli 2004 om utsläppshandel (683/2004) 4 §, 5 § 14 och 15 punkten, 6 § 4 punkten, 31 m § 5 punkten, och 67 § 1 mom.,

av dem 2 och 4 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 108/2007, 3 §, 5 § 14 och 15 punkten samt 67 § 1 mom. sådana de lyder i sistnämnda lag och 31 m § 5 punkten sådan den lyder i lag 1468/2007, samt

fogas till lagen en ny 4 a §, till 5 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 108/2007, en ny 16 punkt, till 12 § ett nytt 3 mom., till lagen ett nytt 4 a kap., till 64 § nya 3 och 4 mom. och till 65 § nya 2 och 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

2 §

Tillämpningsområde

Tillämpningsområde

Denna lag tillämpas på koldioxidutsläpp från följande verksamheter:

1) energisektorn

a) förbränningsanläggningar med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränningsanläggningar för vilka i enlighet med bestämmelserna i miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000) iaktas villkoren för förbränningsanläggningar för avfall,

b) oljeraffinaderier,

c) koksverk,

2) stålindustrin

a) anläggningar för rostning och sintring av metallhaltig malm, inklusive svavelhaltig malm,

b) järn- och stålfabriker, inklusive stränggjutning med en kapacitet som överstiger 2,5 ton per timme,

3) mineralindustrin

a) anläggningar för produktion av cementklinker i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dag,

b) anläggningar för produktion av kalk i roterugn med en produktionskapacitet som

Denna lag tillämpas på koldioxidutsläpp från följande verksamheter samt dessutom på sådana andra växthusgasutsläpp som anges särskilt i anslutning till de verksamheter som nämns i punkterna 25–28:

1) förbränning av bränsle i anläggningar med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt, med undantag av förbränning av avfall i anläggningar som iakttar villkoren för förbränningsanläggningar för avfall i enlighet med de föreskrifter som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000),

2) raffinering av mineralolja,

3) produktion av koks,

4) rostning, sintring och pelletering, av metallhaltig malm, inklusive sulfid malm,

5) järn- och ståltillverkning, inklusive stränggjutning, om produktionskapaciteten överstiger 2,5 ton per timme,

6) produktion eller bearbetning av järnmetaller, inklusive ferrolegeringar, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

7) produktion eller bearbetning av icke-

överstiger 50 ton per dag eller andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dag,

c) anläggningar för produktion av glas och glasfiber med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dag,

d) anläggningar för tillverkning av keramiska produkter genom bränning, i synnerhet takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin med en produktionskapacitet som överstiger 75 ton per dygn och en ugnskapacitet som överstiger 4 m³ och med en sättningsdensitet på mer än 300 kg/m³ per ugn,

4) skogsindustrin

a) massafabrik,

b) pappers- och kartongfabriker vilkas kapacitet överstiger 20 ton per dag,

5) övriga verksamheter

a) a) förbränningsprocesser i eten- eller propenenheter vid en petrokemisk anläggning och i butadienenheter som är nära förbundna med dessa enheter, om förbränningsprocessernas sammanlagda tillförda effekt överstiger 20 megawatt,

b) förbränningsprocesser vid tillverkning av stennull och kimrök med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt.

Denna lag tillämpas inte på en anläggning eller en del av en anläggning vars huvudsakliga syfte är att undersöka, utveckla eller prova nya produkter eller metoder.

järnmetaller, inklusive legeringar, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt, inklusive bränslen som används som reduktionsmedel, på mer än 20 megawatt används,

8) produktion av cementklinker i roterugn med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dag, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dag,

9) produktion av kalk eller bränning av dolomit eller magnesit i roterugn eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dag,

10) tillverkning av glas, inklusive glasfibrer, om smältningskapaciteten överstiger 20 ton per dag,

11) tillverkning av keramiska produkter genom bränning, i synnerhet takpannor, tegel, eldfast tegel, kakel, stengods eller porslin, om produktionskapaciteten överstiger 75 ton per dag,

12) tillverkning av mineralull som görs av glas, sten eller slagg, om smältningskapaciteten överstiger 20 ton per dag,

13) torkning eller bränning av gips eller framställning av gipsplattor och andra gipsprodukter, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

14) framställning av pappersmassa av trä eller andra fibermaterial,

15) framställning av papper eller kartong, om produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dag,

16) produktion av kimrök, som inbegriper förkolning av organiska ämnen, där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

17) produktion av ammoniak,

18) produktion av organiska baskemikalier i stor skala genom krackning, reformering, delvis eller full oxidation eller genom liknande processer och produktionskapaciteten överstiger 100 ton per dag,

19) produktion av vätgas och syntesgas genom reformering eller partiell oxidation och produktionskapaciteten överstiger 25 ton per dag,

20) produktion av natriumkarbonat och natriumbikarbonat,

21) avskiljning av växthusgaser från an-

läggningar som omfattas av denna lag, för transport och geologisk lagring i en lagringsanläggning som är godkänd enligt Europarlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG om geologisk lagring av koldioxid och ändring av rådets direktiv 85/337/EEG, Europarlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG, 2001/80/EG, 2004/35/EG, 2006/12/EG, och 2008/1/EG samt förordning (EG) nr 1013/2006, nedan direktivet om geologisk lagring av koldioxid,

22) transport av växthusgaser via pipelines för geologisk lagring i en lagringsanläggning som är godkänd enligt direktivet om geologisk lagring av koldioxid,

23) geologisk lagring av växthusgaser i lagringsanläggningar som är godkända enligt direktivet om geologisk lagring av koldioxid,

24) produktion av sekundäraluminium där förbränningsenheter med en sammanlagd tillförd effekt på mer än 20 megawatt används,

25) produktion av primäraluminium samt utsläpp av perfluorkarboner från produktionen,

26) produktion av salpetersyra, samt dikväveoxidutsläpp från produktionen,

27) produktion av adipinsyra, samt dikväveoxidutsläpp från produktionen,

28) produktion av glyoxal och glyoxalsyra, samt dikväveoxidutsläpp från produktionen.

Om förbränningsenheten används i en verksamhet för vilken något tröskelvärde i form av sammanlagd tillförd effekt enligt 1 mom. inte anges, avgörs frågan om huruvida verksamheten omfattas av tillämpningsområdet för denna lag enligt det tröskelvärde för produktionskapacitet som nämns i 1 mom.

Denna lag tillämpas inte på en anläggning eller en del av en anläggning vars huvudsakliga syfte är att undersöka, utveckla eller prova nya produkter eller metoder. Denna lag tillämpas inte heller på en anläggning som uteslutande använder biomassa med undantag för när anläggningen eller förbränningsenheten startas eller stoppas.

3 §

Sammanräkning av kapaciteten

Om samma verksamhetsutövare bedriver flera olika verksamheter som omfattas av samma underpunkt i 2 § 1 mom. i samma anläggning eller på samma förläggingsplats, räknas verksamheternas kapacitet samman. Huruvida verksamheterna omfattas av tillämpningsområdet för denna lag avgörs utgående från den sammanräknade kapaciteten. När tillämpningsområdet skall avgöras räknas verksamheterna i 2 § 1 mom. 1 punkten underpunkt a och 5 punkten underpunkt a och b samman.

Sammanräknade kapaciteter av sådana verksamheter som har samma verksamhetsutövare när lagen träder i kraft, hör under utsläppshandelsperioden 2005 till lagens tillämpningsområde till utgången av utsläppshandelsperioden, också om verksamhetsutövaren för en eller flera verksamheter byts. Till tillämpningsområdet för lagen till utgången av ifrågavarande period hör under de följande utsläppshandelsperioderna de sammanräknade kapaciteterna av sådana verksamheter som under den aktuella utsläppshandelsperioden omfattas av beslutet om beviljande av utsläppsrätter enligt 37 § eller ett beslut om beviljande av utsläppsrätter för en ny deltagare enligt 41 §, också om verksamhetsutövaren för en eller flera verksamheter byts. Bestämmelser om verksamhetsutövarnas skyldigheter ingår i 6 §.

4 §

Tillämpningen av lagen på anläggningar som anslutits till ett fjärrvärmenät

Denna lag tillämpas också på koldioxidutsläpp från anläggningar som underskrider den kapacitet som nämns i 2 § 1 mom. 1 punkten underpunkt a, om det huvudsakliga syftet med anläggningen är att producera värme för ett fjärrvärmenät. Dessutom förutsätts att den tillförda effekten i minst en anläggning som anslutits till samma fjärrvärmenät överskrider 20 megawatt och att den producerar värme

3 §

Sammanräkning av kapaciteten

Om flera olika verksamheter som omfattas av samma punkt i 2 § 1 mom. bedrivs i samma anläggning, avgörs frågan om huruvida verksamheterna omfattas av tillämpningsområdet för denna lag utifrån den sammanräknade kapaciteten.

Om frågan huruvida en anläggning omfattas av tillämpningsområdet för denna lag avgörs utifrån den sammanlagda tillförda effekten hos förbränningsenheter enligt 2 § 1 mom., sammanräknas de tillförda effekterna hos samtliga tillhörande tekniska enheter i vilka bränsle förbränns. När den sammanlagda tillförda effekten beräknas beaktas inte förbränningsenheter vars tillförda effekt är mindre än 3 megawatt och inte heller enheter som uteslutande använder biomassa med undantag för när anläggningen eller förbränningsenheten startas eller stoppas.

Om det tröskelvärde för verksamhetskapacitet som anges i 2 § 1 mom. överskrids, tillämpas denna lag på samtliga enheter inom anläggningen eller inom delar av anläggningen i vilka bränsle förbränns, dock inte i enheter som iakttar villkoren för förbränningsanläggningar för avfall i enlighet med de föreskrifter som tagits in i ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen (86/2000).

4 §

Tillämpningen av lagen på anläggningar som anslutits till ett fjärrvärmenät

Lagen tillämpas på en anläggning med en sammanlagd tillförd effekt som underskrider den som nämns i 2 § 1 mom. 1 punkten, om det huvudsakliga syftet med anläggningen är att producera värme för ett fjärrvärmenät om

1) den sammanlagda tillförda effekten i minst en anläggning som anslutits till samma fjärrvärmenät överskrider 20 megawatt och den producerar värme i huvudsak för fjärr-

som huvudsakligen skall levereras till fjärrvärmenätet. En förutsättning för att lagen skall tillämpas är också att Europeiska gemenskapernas kommission godkänner att anläggningarna i fråga inbegrips i systemet för handel med utsläppsrätter.

De anläggningar som avses i 1 mom. inbegrips i förslaget till nationell fördelningsplan som avses i 34 §. Godkännande av kommissionen söks i samband med den anmälan som avses i 36 § samt vid behov efter det att ett beslut som avses i 37 och 41 § har fattats. Om kommissionen under en tidigare utsläppshandelsperiod har godkänt att en anläggning inbegrips i systemet för handel med utsläppsrätter söks inget nytt godkännande av kommissionen, om inte kommissionen särskilt kräver det.

värmenätet,

2) den anläggning som nämns i 1 punkten har anslutits till fjärrvärmenätet senast den 30 april 2010, och

3) Europeiska gemenskapernas kommission godkänner att anläggningen i fråga inbegrips i systemet för handel med utsläppsrätter.

4 a §

Utsläppsfria anläggningar

Under utsläppshandelsperioden 2013—2020 tillämpas denna lag inte på de anläggningar som bedriver sådana verksamheter som nämns i 2 § och som inte har utsläppskällor för de växthusgaser som nämns i 2 §. En förutsättning för att lagen inte ska tillämpas är dessutom att Europeiska gemenskapernas kommission godkänner att anläggningarna i fråga inte inbegrips i systemet för handel med utsläppsrätter.

5 §

Definitioner

I denna lag avses med

14) *kommissionens registerförordning* kommissionens förordning (EG) nr 2216/2004 om ett standardiserat och skyddat registersystem i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG och Europaparlamentets och rådets beslut 280/2004/EG, samt med

15) *utsläppshandelsmyndighet* Energimarknadsverket.

5 §

Definitioner

I denna lag avses med

14) *kommissionens registerförordning* kommissionens förordning (EG) nr 994/2008 om ett standardiserat och skyddat registersystem i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG och Europaparlamentets och rådets beslut nr 280/2004/EG,

15) *utsläppshandelsmyndighet* Energimarknadsverket, samt

16) *förbränning varje oxidation av bränslen, oavsett hur den värme, el eller mekanis-*

ka energi som produceras genom denna process används, och all annan direkt därtill anknuten verksamhet, inbegripet rening av rökgaser.

6 §

Verksamhetsutövarens allmänna skyldigheter

Verksamhetsutövaren skall

4)) till handels- och industriministeriet sända in de uppgifter som behövs för fördelningsplanen för utsläppsrätter och ansöka om utsläppsrätter samt

6 §

Verksamhetsutövarens allmänna skyldigheter

Verksamhetsutövaren skall

4) till arbets- och näringsministeriet sända in de uppgifter som behövs för fördelning och beviljande av de utsläppsrätter som tilldelas gratis och ansöka om utsläppsrätter, samt

12 §

Byte av verksamhetsutövare

Efter det att en anläggnings verksamhetsutövare försatts i konkurs svarar konkursboet för fullgörandet av skyldigheterna enligt 6 § 2 och 5 punkten. Konkursboet ska dessutom tillställa utsläppshandelsmyndigheten en enligt 52 § upprättad och verifierad separat rapport om till vilka delar utsläppen under det föregående kalenderåret uppstått efter det att verksamhetsutövaren försatts i konkurs. Konkursboet är skyldigt att enligt 6 § 3 punkten och 49 § överlämna det antal utsläppsrätter som motsvarar de kontrollerade utsläpp som uppstått efter det att anläggningens verksamhetsutövare försatts i konkurs.

31 m §

Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Av den andel som ska reserveras för nya deltagare beviljas under utsläppshandelsperioden 2008—2012 utsläppsrätter

5) för en befintlig anläggning med en effekt på högst 20 megawatt, om anläggningens huvudsakliga syfte är att producera värme för ett fjärrvärmesystem och den är en del av ett så

31 m §

Nya deltagare under utsläppshandelsperioden 2008—2012

Av den andel som ska reserveras för nya deltagare beviljas under utsläppshandelsperioden 2008—2012 utsläppsrätter

5) för en befintlig anläggning med en effekt på högst 20 megawatt som avses i 4 §, om till fjärrvärmesystemet före den 30 april 2010 anslutits en ny anläggning med en tillförd effekt

dant värmedistributionsnät som betjänar samhällen och till vilket en ny anläggning med en tillförd effekt på mer än 20 megawatt ansluts, vilken producerar värme som huvudsakligen ska levereras till fjärrvärmennätet,

på mer än 20 megawatt som producerar värme i huvudsak för fjärrvärmennätet,

---

4 a kap.

Beredning av fördelningen av utsläppsrätter för utsläppshandelsperioden 2013—2020

41 a §

Lämnande av uppgifter om anläggningar som kommer att omfattas av tillämpningsområdet

I fråga om sådana anläggningar som från 2013 kommer att omfattas av systemet för handel med utsläppsrätter ska verksamhetsutövaren lämna sakligt motiverade och på ett opartiskt sätt verifierade uppgifter till arbets- och näringsministeriet. Genom förordning av arbets- och näringsministeriet utfärdas närmare bestämmelser om innehållet i och verifieringen av utsläppsdata samt om det sätt på vilket uppgifterna ska lämnas.

41 b §

Beredning av fördelningen av utsläppsrätter

Verksamhetsutövaren ska för gratis tilldelning av utsläppsrätter till arbets- och näringsministeriet lämna nödvändiga uppgifter om anläggningen, dess verksamhet, om källorna till växthusgasutsläpp och utsläppen samt om de produkter som produceras vid anläggningen och om produktionsvolymen. Bestämmelser om utredning av ärenden och hörande av parter finns i förvaltningslagen (434/2003). Genom förordning av arbets- och näringsministeriet utfärdas närmare bestämmelser om innehållet i och verifieringen av utsläppsdata samt om det sätt på vilket uppgifterna ska lämnas.

64 §

*Övriga påföljder som gäller försummelse av
överlämnande av utsläppsrätter*

Utsläppshandelsmyndigheten kvittar de utsläppsrätter som finns på kontot för en anläggning som drivs av en verksamhetsutövare som försatts i konkurs, om verksamhetsutövaren eller konkursboet inte senast den 30 april har överlämnat det antal utsläppsrätter som motsvarar anläggningens utsläpp under det föregående kalenderåret eller kalenderåren före det, till den del det finns icke överlämnade utsläppsrätter för kalenderåren i fråga. Från anläggningens konto kvittas i första hand det antal utsläppsrätter som motsvarar de utsläpp som uppstått efter konkursens början.

Utsläppshandelsmyndigheten kan låta bli att kvitta de utsläppsrätter som under kalenderåret i fråga registrerats på anläggningens konto, om konkursboet fortsätter verksamheten vid anläggningen.

65 §

Förbud att överlåta utsläppsrätter

Om verksamhetsutövaren försatts i konkurs, får utsläppsrätter inte överlåtas från kontot för en anläggning som besitts av en verksamhetsutövare i konkurs förrän konkursboet eller anläggningens nya verksamhetsutövare har överlämnat det antal icke överlämnade utsläppsrätter som motsvarar utsläppen för tiden före konkursen och under konkurstiden.

Utsläppshandelsmyndigheten kan på ansökan av konkursboet bestämma att begränsningen av överlåtelse enligt 2 mom. gäller endast de icke överlämnade utsläppsrätterna för de föregående kalenderåren samt det antal utsläppsrätter som motsvarar de kontrollerade utsläpp som uppstått under kalenderåret och ett antal utsläpp som enligt utsläppshandelsmyndighetens uppskattning kommer att uppstå under kalenderåret.

67 §

Utsläppshandelsförseelse

Den som uppsåtligen eller av grov oakt-samhet

1) försummar att ansöka om tillstånd enligt 7 § för utsläpp av växthusgaser,

2) försummar att göra anmälan enligt 11—13 § eller anmäler felaktiga uppgifter,

3) försummar att lämna in de uppgifter som avses i 32 § 3 mom. *eller lämnar in felaktiga uppgifter för förslaget till nationell fördel-ningsplan eller för beslutet om beviljande av utsläppsrätter,*

4) använder utsläppsminskings- eller pro-jektenheter i strid med 51 c § eller försummar att i enlighet med 51 e § lämna in en utred-ning om projektenheternas ursprung till ut-släppshandelsmyndigheten, eller

5) försummar att förete de handlingar och registreringar som avses i 61 § 3 mom.,

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för ut-släppshandelsförseelse dömas till böter.

67 §

Utsläppshandelsförseelse

Den som uppsåtligen eller av grov oakt-samhet

1) försummar att ansöka om tillstånd enligt 7 § för utsläpp av växthusgaser,

2) försummar att göra anmälan enligt 11, 12 eller 13 § eller anmäler felaktiga uppgif-ter,

3) försummar att lämna in de uppgifter som avses i 32 § 3 mom. *eller 41 a eller 41 b §,*

4) lämnar in felaktiga uppgifter för fördel-ning av och beslut om utsläppsrätter som tilldelas gratis eller felaktiga utsläppsdata enligt 41 a §,

5) använder utsläppsminskings- eller pro-jektenheter i strid med 51 c § eller försum-mar att i enlighet med 51 e § lämna in en ut-redning om projektenheternas ursprung till utsläppshandelsmyndigheten,

6) försummar att lämna utredning enligt 12 § 3 mom. eller rapport enligt 52 § eller anmäler felaktiga uppgifter, eller

7) försummar att förete de handlingar och registreringar som avses i 61 § 3 mom.,

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för ut-släppshandelsförseelse dömas till böter.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Lagens 2, 3 och 4 a § samt 5 § 14—16 punkt träder i kraft den 1 januari 2013. La-gens 2, 3 och 4 a §, 5 § 14—16 punkt och 4 a kap. tillämpas dock på inlämnandet av ut-släppsdata om anläggningar som kommer att inbegripas i systemet för handel med ut-släppsrätter från 2013 och på beredningen av fördelningen av utsläppsrätter för utsläpps-handelsperioden 2013—2020.

De uppgifter som avses i 41 a § ska lämnas senast den 30 april 2010.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.